

Выходитъ въ Львѣвъ щѣ Вторника, Четверга и Суботы кромѣ русскихъ святыхъ о 4-ой годъ попою. Литер. додатокъ "Библиотека найзнам. повѣстей" выходитъ по 2 печат. аркушъ каждого 10-го и послѣднего дня каждого мѣсяца.

Редакція, администрація и типографія подѣ Ч. 44 улицы Галицка.

Всѣ листы, посланья и рекламация наложитъ пересылата подѣ архивомъ: редакція и администрація "Дѣла" Ч. 44 ул. Галицка.

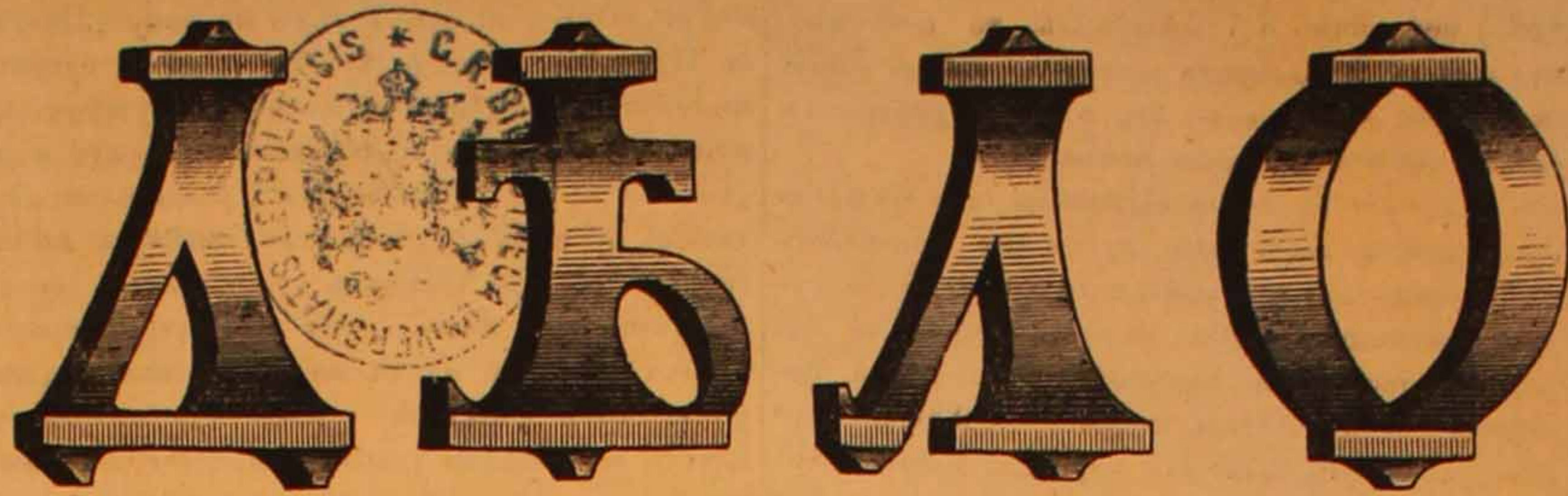
Рукописи не возвращаются только на попередке застережень.

Подлинное число стоитъ 12 кр. а. в.

Огласенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. бѣтъ однокотрѣчки печатной.

Рекламация неопечатаный бѣтъ портъ.

Предплату наложитъ пересылата франко (налучше почтовымъ переводомъ) до: Администрація часописи "Дѣло" ул. Галицка, Ч. 44.

Предплата на "Дѣла" для Австрій: для Россіи:

на цѣлый рокъ . . . 12 рр.	на цѣлый рокъ . . . 12 рубл.
на полъ року . . . 6 рр.	на полъ року . . . 6 рубл.
на четверть року . . . 3 рр.	на четверть року . . . 3 рубл.

отъ дол. "Библиотеки": отъ дол. "Библиотеки":

на цѣлый рокъ . . . 16 рр.	на цѣлый рокъ . . . 16 рубл.
на полъ року . . . 8 рр.	на полъ року . . . 8 рубл.
на четверть року . . . 4 рр.	на четверть року . . . 4 рубл.

на сажъ додатокъ: на сажъ додатокъ:

на цѣлый рокъ . . . 5 рр.	на цѣлый рокъ . . . 5 рубл.
на полъ року . . . 2 50к	на полъ року . . . 2 50к

Для Австрійско, отримъ Россіи:

на цѣлый рокъ . . . 15 рр.	
на полъ року . . . 7 50к	
на четверть року . . . 3 75к	

отъ дол. "Библиотеки": на сажъ додатокъ:

на цѣлый рокъ . . . 19 рр.	на цѣлый рокъ . . . 6 рр.
----------------------------	---------------------------

Съ днѣмъ 1 (13) цвѣтня рѣзпочався другій кварталъ сегорѣчного выдаництва "Дѣла" и "Библиотеки найзн. повѣстей". Просимо о надсыланье дальшихъ предплатъ и о скорѣ вырѣванье заглѣгостей.

Ново-приступающій предплатники на "Библ. найзн. пов." добѣтнутъ за доплатаю 1 рр. а. в. початокъ (12 аркушѣвъ) повѣсти М. Юкаля "Золотый Чоловѣкъ".

Важнѣ вѣдомости послѣднѣ.

Нынѣшний "Dziennik Polski" доносить, щѣ министерство переслало ц. к. намѣстництву львѣвскому порученье, щѣбы бачну звертало увагу на поставу Русинѣвъ въ справѣ Василянскихъ монастырѣвъ и зъ каждого прояву руху Русинѣвъ въ томѣ дѣлѣ здавало министерству рѣляци.

Той-же "Dziennik Polski", котрый, якъ звѣстно, въ дѣлахъ дражливой политичной натурѣ стався пѣвѣофициальнымъ органомъ нынѣшняго св. Юра и першій дѣстае зъ-оттамъ всякій инспираци и вѣдомости, доносить, щѣ Преосв. епископъ Сильвестеръ Сембратовичъ мавъ довшу конференцию съ провинциаломъ Василянъ, о. Сарницкимъ.

О. Сарницкій въ послѣднихъ часахъ сильно сконфузованный закидами дуже негоноровон натурѣ, якѣ починають сыпатись противъ него вѣже и зъ стороны польской прасы ("Kurjer Lwowski" въ Nr. 127 выразно каже, щѣ "zwierzchnik bazylianski życiem swoim prywatnem nie nadawał się wcale na inicjatora reformy"). О. Сарницкій зовсѣмъ не обавляея утраты интратного достоинства зверхника всѣхъ монастырѣвъ русскихъ, але обавляея несомнѣнной утраты посады профессора богословского факультету въ университетѣ львѣвскомъ — на возможный зазывъ коллегіумъ профессорѣвъ университетскихъ, щѣбы оправдався зъ починеныхъ ему публично въ рускѣй а вѣже по части и въ польскѣй печати закидѣвъ.

Промова п. Юл. Романчука

при откритію вѣча львѣвскихъ Русинѣвъ.
Высокоповажанный Зборе!
Сповняючи милый обавязокъ, вложеный

на мене вѣчевымъ комитетомъ, витаю и поздравляю Васъ сердечно и дякую, щѣ на нашу отовзу не занежали-сье сюда прѣбути. Витаю Васъ съ тымъ большымъ задоволеньемъ, щѣ помимо деякогъ противной агитаци, помимо вѣвлякого обаламучуваня, очорнюваня и отстрашуваня, прѣбули-сье не только такъ численно, але и прѣбули всѣ версты Русинѣвъ мѣста Львова и окрестности. Именно же прѣбуло поважне руске мѣщанство, котре тымъ доказало, щѣ середѣ кольковѣковыхъ бурь и помимо наплыву рѣжнородныхъ новыхъ элементѣвъ въ старѣмъ княжѣмъ мѣстѣ Руси не затратило почута своего руского походження; прѣбули люде твердои працѣ, котры тымъ дали есныи доказъ, щѣ ихъ оживляе одинъ духъ и одна гадка съ всѣми иншими братьями ихъ, щѣ они живо интересуются и ясно розумѣють справу, обходячѣ Русинѣвъ, и щѣ они вразѣ съ всѣми готовѣ станути въ оборонѣ правды и свободы. Одинъ только станъ Русинѣвъ виджу тутъ слабше заступлений, и той, котрый до недавна щѣ передѣ вѣвъ въ нашѣй народѣй дѣвальности: руске духовенство, хотя справа нынѣшняго вѣча его власне наиболее обходитъ; однакъ горяча симпатія его для нынѣшнихъ нашихъ варадѣ и ухвалѣесть болше якъ певна, а неприетность его пояснея достаточно его трудне и примусове положенье супротивъ сеи справы.

Цѣль и задача нынѣшняго вѣча звана въ нашей отовзу. Два роки буде небавкомъ, якѣ Добромильскій монастырь, найважнѣйшій и найбогатшій монастырь единого чина монашого руской церкви, чина св. Василя В., дѣстаея подѣ зарядѣ цѣлкомъ чужихъ люде и подѣ той-же чужѣй зарядѣ дѣсталася и выхованье василянского кляра. Бѣси той фактъ вѣже самъ собою мусѣвъ занепокоити всѣхъ Русинѣвъ, то затревоженье було тымъ болше, щѣ тыми новыми завѣдателями бувъ орденъ кс. Гауитѣвъ, рускѣй церквѣ цѣлкомъ невластивый, а до того щѣ орденъ такой, котрого минуша дѣвальность у Русинѣвъ зазначалася въ наиболее вѣйшій способѣ невагертыми слѣдами, записала огненными и кровавыми буквами на карткахъ нашей исторіи. Тому вѣвшуваню чужихъ монахѣвъ въ справу руской церкви противилися напередѣ рускѣй владыки, противъ нарушеня своихъ приватныхъ правъ протестували опѣсла оо. Василяне, противъ нарушеня, запорученыхъ правъ руской церкви,

яко отпоручникѣвъ-депутатѣвъ цѣлого руского народа высылаемъ.

Суть люде, котры закидаютъ намъ, щѣ мы тревожимся бѣвъ причинами, щѣ мы т. вв. "реформѣ" Василянъ придаемо пересадну вагу, щѣ тая реформа выйдѣ навѣтъ на добро Русинамъ. Однакъ мы прихильники правдивой свободы, мы не хочемо такого ушасливленя, котре накидаея противъ нашей волѣ, а довгѣй рядѣ иншихъ свѣжихъ фактѣвъ въ дѣлахъ нашей церкви потверджуе ажъ надто важность сеи справы. Наконецъ досѣдѣ зъ нашей исторіи и исторіи другихъ народѣвъ поучае насъ, щѣ дозволенье хочѣ-бы найдрѣбнѣйшого нарушеня одного права веде до утраты найважнѣйшихъ правъ народа, и щѣ лише тѣ народы того сумного кѣнца устереглися, котры зъ самого разу рѣшучо выступили въ оборонѣ своихъ правъ.

Отже для той то обороны мы вѣбралися нынѣ. Мы зѣшлися тутъ, щѣбы сповнати святѣй обавязокъ супротивъ нашей церкви, нашего народа и нашей державы. Радѣмо-жь съ повнымъ спокойемъ и повагою и ухвалѣемъ одномышленно тѣи революци и внесена, котры тутъ нашъ комитетъ предкладае.

Только радѣвъ и въ толькоракѣй способѣ поднесеный голосъ Русинѣвъ въ той справѣ, а именно голосъ цѣлого руского народа Галичины, обавзавшійся такъ добитно на славномъ, торѣчнѣмъ, всенароднѣмъ вѣчи, поясняютъ достаточно, чѣму мы нынѣ, помимо важности справы, не скликали зновъ Русинѣвъ въ цѣлого краю; нынѣшна наша манифѣстація есть только додаткомъ, доповньемъ торѣчнѣй манифѣстацѣи, есть дальшимъ выконаньемъ волѣ цѣлого народа, заявленои на торѣчнѣмъ вѣчу. Мы не такъ потребуемо нынѣ щѣ на-ново заявлати волю нашего народа, якъ радше додати ваги тымъ мужамъ, котрыхъ

Обдовженьѣ галицкомъ грунтовой посѣлости.

Въ ч. 84 "Дѣла" въ р. 1882 помѣтивъ бувъ пок. В. Барѣвнскій коротеньку статейку: "Якъ обдовжена велика посѣлбѣсть въ Галичинѣ", въ котрой на подѣставѣ циферъ дѣйшовъ до такого выводу, щѣ велика посѣлбѣсть въ Галичинѣ находится, можна сказати, въ станѣ невыплатности; всѣ новѣ позички йдуть вычѣйно на буденный потребы, "жити по надѣ станъ", на часткову сплату процентѣвъ и залеглыхъ ратѣ." Отъ часу помѣщена той статіи минуло залѣдво пѣвтора року, а мѣжь тымъ сумы довѣдѣвъ, нынѣ тягѣтѣвичихъ на великѣй посѣлбѣсти въ Галичинѣ такъ значно змѣнилися, щѣ не завадитъ навести ихъ тутъ яко досадне мemento для всѣхъ здорово и нездорово мыслящихъ и яко невеличку иллюстрацию до нашихъ недавныхъ слѣвъ, щѣ "Поляки въ Галичинѣ вѣже черезъ саме марнотратство свои землѣ показуются элементѣмъ далеко не консервативнымъ".

Въ своѣй статейцѣ пок. Барѣвнскій подае за Рапацкимъ (Ludność Galicyi) обавъмъ всей великой власности грунтовой въ Гали-

Листы зъ Полтавщины.

Жидѣвске пытанье зновъ на черѣ! Та оно, кажучи правду, вѣже три роки зъ черги й не сходять и стоитъ грѣвною манією, только щѣ на якѣйсь часѣ було примовило, але не бѣтъ того пластира, котрымъ гр. Игнатѣвъ гадавъ валѣвнати его. Жидѣвске пытанье замовило тымъ, щѣ въ остроого характеру прѣрѣшло въ хроничный. Затягнѣ недугъ и замѣсть того, щѣбы выгоити его, — перевести въ остроого на хроничный, — на се не треба великой мудрости; але недужому зъ такого гоеня не полекшае... Такъ само сталося съ тымъ недужомъ, щѣ проваляи у насъ "жидѣвскимъ пытаньмъ".

Правду сказати, коли-бъ се пытанье було справдѣ самымъ только жидѣвскимъ, дакъ-бы не штука его рѣшити; але-жь на дѣлѣ стоитъ хочѣ трохи придвинутися до сего пытаня чѣ въ Россіи, чѣ въ Угорщинѣ, чѣ у Румунѣвъ, — скрѣвъ покажется, щѣ се пытанье не жидѣвске, а державно-народне. Въ Россіи "жидѣвске пытанье" труднѣйше розвязати, чѣмъ де-инде въ Европѣ, а у насъ въ Полтавщинѣ жидѣвску петлю розкрутити труднѣйше, чѣмъ де-бѣтъ въ Россіи. Въ "жидѣвскомъ" пытаню — окрѣмъ интересѣвъ державныхъ, кромѣ пытанья громадянско-державныхъ, якъ свобода религи, вѣвчяня, свобода переселеня и заме-

шкана, есть ще пытаня экономичный, а въ Полтавщинѣ, якъ и скрѣвъ по Украинѣ, до всего того треба додати пытаня национальнѣ, аграрнѣй и господарскѣ! Розвязати "жидѣвске" пытанье — значитъ розвязати всѣ отѣи пытаня, значитъ вызволити и интеллигенцию и народъ въ того ярма неволѣ и темноты, въ якихъ они теперь ходять. Рѣчь, якъ бачите, и велика и трудна, а въ насъ то думали собѣ, положивши на болячку сѣкѣй такой пластирь — загоити болячку. Якъ-рава! чѣго-бъ то й бажати, коли-бъ стародавнѣй, вѣковѣчнѣй, державнѣй, громадянскѣй и національнѣй народнѣй болячки можна было выговувати якѣмъ-тамъ бюрократично-канцелярскимъ оѣшн гисуні!...

Пѣсля Игнатѣвского закону нѣкому лѣкше не стало. Полициѣ по сему закону стала примушувати выселятись въ города тѣхъ жидѣвъ, котрымъ по закону не можна жити по селахъ. Жиды пожалувалися сенатовѣ, а сенатъ велѣвъ задержатись съ выселеньемъ, доки комисія подѣ проводомъ гр. Палена не подасть свои уваги про жидѣвске пытанье. Паленъ заходився вѣбирати по Европѣ вѣдомости, якъ стоятъ жидѣвска справа въ другихъ державахъ. Ну добре, нехай здоровѣ вѣбирае да гадавъ собѣ. А жиды радѣ, щѣ комисія тягне ихъ справу на "многая лѣта"; мѣркують они, щѣ поки тягнути-ме комисія, они забезпеченѣ сенатомъ отъ выселеня тягнути-мутъ собѣ въ народа его кровъ и працо. Може оно такъ и буде, а може житье народне не счѣте тягну-

тисѣ й собѣ черепашою ходю Паленови комисіи и приневолене экономичными тягарами отъ болю и пѣдѣвжитъ...

Нѣколи я не подамъ голосу хвалы отымъ завирухамъ противъ жидѣвъ, якѣ коилися по Полтавщинѣ, починаючи въ лѣта 1881 р.; але-жь для того, щѣбы болше-менше правдиво судити, хто виненъ въ той завирусѣ и чѣмъ можна еи въ-конецъ зѣупинити, не завадитъ намъ озвирнутися назадѣ и нагадати исторію тѣхъ завирухъ, того анти-жидѣвского руху украинского народа.

Перша завируха почалася въ липцю 1881 р. въ Переяславѣ. Кажуть "занесено еи въ Кѣвва", де она прокинулася въ самому кѣнци цѣвѣтня. Видима рѣчь, щѣ и въ Кѣвѣ, и въ Єлисаветградѣ, и въ Переяславѣ, и въ Нѣжинѣ анти-жидѣвскѣй рухъ "занесло" однимъ вѣстромъ, однимъ коренными причинами; а щѣбы спѣзнати тѣи причины, годитя хочѣ трохи придвинутися до отнѣснѣ мѣжь украинскимъ и жидѣвскимъ народами.

Въ Переяславѣ жидѣвъ жило все чѣ-мала сила; росселавшійся по всему мѣсту, жиды вагарбали въ свои руки все, чѣмъ только убогимъ мѣщанамъ можна заробити кусокъ хлѣба: крѣмъ торгу въ крамницяхъ жидѣвъ пребивала всеуды зарѣботки христіанамъ. Крѣмъ того подѣ базарнѣ часы жидѣвъ выходить за мѣсто и перекуповув у прѣвжнихъ сельанѣ все, щѣ веувѣт до торгу: хлѣбѣ, яйца, масло, птицю, и дама вѣже перепродуе на базарѣ у мѣстѣ.

Черѣвъ се христіанамъ приходится за все те, щѣ найпотрѣбнѣйше чѣловѣкови въ щѣдовному житю, платити по высокимъ цѣнамъ. Переяславскѣй мѣщане-христіане — люде весьма вбогѣй, и жидѣва забрала ихъ въ кабалу своими повязками грошей за страшеннѣ проценты. Фотографию мѣщанской замозности може служити розвѣтуванье графомъ Кутайсовымъ мѣщанъ, якъ прѣвѣдѣвъ бѣтъ у Переяславѣ розвѣдувати причины анти-жидѣвского руху.

— "Чи е у тебе яка худоба?" — пытае гр. Кутайсовъ у обвиноваченыхъ мѣщанъ.

— "А якъ-же, есть! — одна пила, тай та у заставѣ ва 75 копѣвѣкъ у жидѣ, бо нѣ за щѣ було на Великденъ паску спекти, нѣ чѣмъ було розговѣтисѣ семьѣ..."

Пѣсля кѣвского руху велика сила жидѣвы подалися въ Кѣвва въ Переяславѣ, (до Переяслава зъ Кѣвва 60 веретѣвъ). Прѣвжнѣ жиды пѣдѣблѣшили ту переяславску жидѣву, котра вырвала въ рукѣ мѣщанъ хлѣбѣ и зарѣботки. Мѣщане зрозумѣли, щѣ отъ наваду такихъ "гостей" у нихъ пропаде и останя крѣыхъ прожиткѣвъ. До того все на базарахъ вѣ-двоє подорогшало. Мѣщане зробили приго-вѣрѣ и стали просити въ начальства, щѣбы выселило зъ Переяслава всѣхъ жидѣвъ, котры не приписанѣ до мѣста а живуци въ нему користуются всѣмъ, чѣмъ можна, але не несуть нѣважнихъ обавязкѣвъ. Чи треба говорити, якъ подобався жидѣмъ такой приговѣрѣ! Они-жь у Переяславѣ господарѣ, у нихъ у рукахъ

чинів на 5,987.940 моргів, в котрої суми однакові 2,096.215 моргів знаходилися в посіданні фидеїкомісованих, отже-ж позичками гіпотечними обтяжені бути не могли. Отже часу видана дїла Рапацкогo обставини мабути і в тїм виглядї змінилися, бо п. Инама-Штернег, директор административної статистики в Відні, в своїй статистиці фидеїкомісованих австрійських в минулому році*) подає об'єм 9-ти галицьких фидеїкомісованих тільки на 1,801.604 моргів. Останє за тїм великою посїлості, котра може бути обдовжуваною, 4,186.336 моргів. А повнє всієї землї в Галичинї числиться**) 13,542.611 моргів, то випадє в сего, що на меншу посїлості приходит 7,554.671 моргів землї, котра, розумїєся, також може бути обдовжувана. Правда, недостача урядованих книг ґрунтових не дозволяє дробнїх посїлості ватагати довги гіпотечні, — тїм більше она терпить дїв догів приватних.

В высше згаданї статї „Дїла“ пок. Барвїнскїї обчислив суму догів гіпотечних, тягочїчих на бїльшїй посїлості в Галичинї, на 160 мїлїонів, а цїну вартості всїх до обдовженя придатної землї на 256,107.000 ар., доходя в до того, що велика власнїсть в Галичинї обтяжена тепер довгами гіпотечними бїльше-менше на половину своєї вартості „не вчислїючи в то тягарів податкових і инородних, пр. не интабульованих, а на тїх добрах тяжачїх догів приватних“.

Але цифри пок. Барвїнского і в тїм виглядї зє натуральних впрочїм причинь нїв же не докладнї. В торбнїй статї того-ж п. Инама-Штернег о довгах гіпотечних в Австрїї***) подана єсть за р. 1881 сума догів гіпотечних в Галичинї на 245,921.190 ар., з чого на довги табулярно вписанї (отже виключно тільки на бїльшїй посїлості тягочїчі) паде 178,593.323 ар., на довги вписанї в книгїх ґрунтових першої инстанції (отже-ж також переважно тягочїчі на великїй посїлості) 46,967.401 ар., а на довги вписанї в книгїх ґрунтових судів повїтових і мїско-делегованих (отже тягочїчі майже виключно на дробнїй селянскїй і маломїщанскїй посїлості) 20,135.135 ар. На подставї тїх дїт; можемо сказати на певно, що вже в р. 1881 на великїй посїлості в Галичинї тягочїло що найменше 215 мїлїонів ар. догів гіпотечних, а на дробнїй посїлості що найбільше 25 мїлїонів. Решта тягочїла на фабриках і копальнях. Коли-ж возьмемо на увагу, що пїсля рахунку того-ж статистика (St. Mon., стор. 322) сума догів гіпотеч-

них що року збїлшалася (в рр. 1871—1881) переїчно о 7 мїлїонів, то побачимо, що тепер в Галичинї велика посїлості двигає околo 225, мала околo 28, а прочї реальности околo 8 мїлїонів догів гіпотечних.

Цифри тї легко виводити, але не легко представити собї их величєву донєслїсть для нашого житя суспїльного, для цїлої будици нашого краю. Бо коли почислїмо, що великї посїлості спосбнї до обдовженя, посїдають поля, лукї і пасовїскї 1,900.866 моргів, а лїсїв 2,195.470 моргів, і коли вартість поля почислїмо 100 ар., а вартість лїса 30 ар. переїчно за морг, то одержимо грошєву вартість великої посїлості в Галичинї 199,086.600 + 65,864.108 ар., т. є. разом 264,950.700 ар. Порбїнавши тую вартість великої посїлості з єї обдовженєм, побачимо, що обдовженє те вынесєть звышє 84% вартості! Кождїй морг великої посїлості в Галичинї двигає на собї переїчно 58 ар. догів гіпотечних. Чи треба ї додати, що переважна частя тїх догів ватагнена на процентї дїв 4%—12%, отже на процентї вышїй дїв переїчно интраты галицького ґрунту?

Погляньмо тепер на дробну посїлость. Єї в Галичинї числиться 7,554.671 моргів, з чого валево 500.000 моргів лїса, а решта орного поля, лукї і т. д. На тїх ґрунтах, як бачимо, тяжїть околo 28 мїлїонів ар. догів гіпотечного, а нехай 32 мїлїоны догів приватних неинтабульованих, — разом 60 мїлїонів. Се значить, що на однїм моргу дробної власности тяжїть переїчно 8 ар. догів. Довги представляють, числїчи повывшїм способом, несповна 12% вартості всїх ґрунтів селянских, выносячи околo 700 мїлїонів ар.

З тїх цифер, опертых на урядових обрахунках, кождїй може легко робити выводы о нашїй господарї галицькїй і о тїх змінах, якї чекають особливо велику посїлость пдї впливом такого страшного перетяженя кредиту.

M.

Взаимна асекурація церковей и пр.

О сїм предметї помїщав я статї в „Сїонї“ ще 1878 р., а в ч. 11 и 12 той-ж часопїсї в року також 1878 помїстив я проєкт дотычных статутів. В „Господарї и Промышленнику“ в р. 1883 помїщенї були мои статї о подбного рода асекураці буднїкв селянских, и тамъ такожъ може цїкавый читатель найтї проєктъ мїй о такїй асекураці, помїщенный в цївїтнї 1883 р. Вп. дописуватель в ч. 27 „Дїла“ спонукує мене обнародовати мои в сїмъ предметї гадки.

Передъ всїмъ мушу заявити мою подяку Вп. дописувателєви в ч. 27 „Дїла“ за єго статїю, бо дїв 1878 р. даремно чекаю на подбного рода голось, що тїмъ бїльше заслугує на увагу, що досї нїкто не дїтовавєя о

сїмъ предметї азї слбвцємъ, помимо що в сїдї за оголошенємъ мого проєкту „Письмо в Просвїтї“ в р. 1879 горячими словами вывало до введеня сєї инстїтуці на основї моїх проєктів, и помимо того, що я в „Сїонї“ та в „Господарї и Промышленнику“ такожъ просивъ о якї найчисленнїшїй в сїй справї дописи. А справа дуже важна, бо поминувши вже матерїальну сторону, де тисячї инших грошей идуть на збогачєнє акціонерів, то и моральна сєї справы сторона заслугує на усердне увзгляднєнє, бо се не малє средство до пдддержуваня солидарности, на достачу котрої мы якъ в политичныхъ такъ и в церковныхъ справахъ хорувємо.

Приступаю до самого пытаня. Вп. дописуватель в ч. 27 „Дїла“ вымагає такъ само якъ о. Меруновичъ конечно, чтобы всѣ церкви и пр. належали до асекураціи. Я такожъ єсмь за тїмъ, чтобы по возможности всѣ церкви належали, и то не лише львѣвской епархіи, але такожъ и перемыской, але если зробимо се условїемъ „sine quo non“, то в такїмъ разї введенє в дїло сєї асекураціи або вовсїмъ унеможливитєся, або дїтягнєсь на довгї-довгї лїта, бо нема спосбу принукати всїхъ! Длїтого я проєктувавъ и проєкую, що се наше товариство мае вбїтї в житьє, якъ приступити добровільно 1500 членів; рахуєчи за одного члена церковъ, а за другого члена буднїкв прочїх, хочъ-бы в той самїй мїсцевості; бо вїдома рїчь, що неконечно сь церковю згаряє вже и помешканьє душпаствыря и на дїворотъ.

Возьмїмоєся до чиселъ, поданныхъ Вп. дописувателємъ (сѣ котрыми впрочїмъ не вповнї годжуся). И такъ: церковей 750 по 3000 ар., буднїкв 750 по 2000 ар. становитъ вагальну суму асекуруєму: 2,250.000 + 1,500.000 = 3,750.000 ар. Пдїля мого досвїду не згаряють в нашїй дїєцєві рїчно навїтъ такї два члєны; але возьмїмъ нарочно пересадно „два члєны“ на рїкъ, то шкода буде выносити рїчно 3000 + 2000 = 5000; а в сєго слїдує, що вкладка рїчна выносила-бъ лишь 1 1/3 ар. дїв каждой тысячки! Я ввявъ за подставу сєго обчислєня даты Вп. дописувателя, а хотїя мое цївнєнє церковей и пр. єсть о много высше, то результатъ стосунковый буде однакїй. Я беру за круглу вартість церковей 6000 ар., а прочїхъ буднїкв 4000 ар., на 1500 членівъ буде цїла сума асекуруєма рїнатїсь 7,500.000 ар. Два случая шкоды огневой на 10.000 вымагали-бы вкладки 1 1/3 ар. рїчно дїв каждой тысячки. Якъ видимо, се цївнєнє не зміняє рїчи, а на всякїй случай докажує велику користьєсть такої нашой асекураці; а в другой стороны докажує такожъ, що не конечно треба вымагати, чтобы всѣ церкви и т. д. належали до той асекураціи. Заведїмъ асекурацію вь только членівъ, кдїко треба, чтобы в данїмъ случаю вкладка була менша, якъ в якїй иншїй асекураціи, а навїтъ хочъ-бы така сама або навїтъ и трохи бїльша, бо, якъ нїше о тїмъ буде бесїда, не кождого року треба-бы платити, але лишь

тогда, какъ яка шкода лучїтея. Додвє шкоды элементарнїй.

Єще сь другою точкою Вп. дописуватель не годжуся, а то сь тою, що бнє вымагати тарїальной деклараци дїв приступаню на, бо така нотарїальна декларация могла-бъ для того, бо в данїмъ случаю повинуючогося присилує, кто буде вєстї декларацию прецївнє вовсїмъ, если установїть живї першу вкладку, якъ проєктує вь-тєрї дописуватель, и якъ я в „Господарї и Промышленнику“ (цївїтєнь 1883 р.) проєктує. Отже плативъ-бы вь найбїршїмъ случаю ар. дїв каждой тысячки, а на случай, если до вызначеного часу не вложїть того, что ревь шкоду яку вь єго вкладкї вь тємъ, то буде уважанїй яко выступанючїй и кдїчїєя всякїхъ добродїтєств сєго товариства.

Але се все, якъ кажу, лише тогдї возможнымъ, если существованє того ства не будемо конечно зависїмымъ дїв того, чтобы всѣ конечно до него навїтъ бо коли выстарчатъ лише 1500 а навїтъ лише 750, тожъ надїймоєся, що добротакє число членівъ найдеєя.

На сїмъ кончу мои уваги надїтї Вп. дописувателя в ч. 27 „Дїла“, вєстї кучїєя вь горы, що не хочу сь нимъ quand мѣте, бо навїтъ на пропованю вкладку по 50 кр. дїв ста (я пропованю дїв 1000) годжуся сь охотою, чтобы справа разъ адстала порїшена, такъ матерїальнїй и моральнїй вымоги требуєтєся.

Левъ Витовинскїй

ДОПИСИ.

Зь Городенциї

(Соборчикъ городенского деканата) днє 1 л. мая вь Червнатынї. Окрїмъ вь выборѣ делегата на збїрє дїпоручаню двовичо-сирїтского и соборчиквськихъ ходило ще о декї иншї важнїхъ и принято слїдуючї ухвалы.

1. Нашє духовенство єсть азї прєсвїдченє о важности пытаня, вь вєстї мають дїбуватися каноничнї инстїтуці борчикъ городенскїй ухвалїє вєстї борчикъ тї-ж инстїтуці дїбувалїсь рїчкв вь мїсцєдахъ лютїмъ, або мїсцєцївнїю.

2. Соборчикъ ухвалїє добыванє имной асекураціи церковей и буднїкв церковныхъ пїсля проєкту о. Л. Витовинскїго умїщеного вь торбнїмъ „Господарї и мышленнику“. (О сїй справї напїшутє ще обширнїше.)

3. Що до вельми важного дїла-дженя дїносїнъ мїжъ парохами и є

вєє: и шинки, и крамарство, и промыслы, и — христїанє! Тїмъ то они ї полетїли вь Полтаву сь просьбами и жалобами на мїщанъ и сь доказами, що вь Переяславї зївїлиє „соціалїсты и анархїсты“ и пдбївають мїщанъ противъ жидівъ, маючи на думцї „не жидівъ а державну руйну“. Вь самому Переяславї пдїшла гутїрка, що жиды закупили на свою руку полицїю и всїхъ уряднїкв. Все отєє вельми драгувало христїанъ, а тутъ вьпавъ случай, котрїй пдїливъ вь жаръ о-лїю...

На другїй днє Петра и Павла на майданї по старосвїтскому звичаю мїщанє правїли молебєнь. Полупетра у насъ скрбїє святкують, отъ черєзъ що народъ, гуляючи, не роводїєсь по домбїкамъ пїсля молебнїа, а вєштавєя собї по майдану... Було вже пдївечеръ, якъ ось появивєся уряднїкъ верхї на конї и ставъ гукати на людєй, щобъ розходїлєсь. Гарцїючи верхї бїля народа, уряднїкъ почавъ де вь кого глазувати. Мїщанє не втерпїли и собї пдїняли єго на глаза. Уряднїкъ почавъ лаятїєсь; мїщанє и єму дали адачу лайкою. Уряднїкъ шмагнувъ нагайкою мїщанїна, а мїщанїнъ оперєзавъ єго цїпїкїмъ. Хтось вь боку шпурнїувъ на уряднїка ломакою. Ломакє не вцїлила уряднїка, а попала вь бїно жидівского дому и ровтрїцила шибку. Задвєнїло скло. Вь той мїгъ ровбїте бїно ровзїнїлось; якїсь жидъ двїчи вьстрїливъ вь вїстолї и поранїє мїщанїна.

нина.

— „Жиды вбили! Жиды застрїлили христїанїна!“ — побїгло громовиною вь народъ.

— „Ура! бїй жидову! бїй невїру!“ — понєслася друга громовїна.

Товпа народа, якъ одинъ чоловікъ, озвїрилася. Народъ пдїлиєсь на вагоны; вагоны пдїшли працювати по мїстї. Окна, шибки, двєрї вь жидівскихъ домахъ затрїщали. Зь бконь, вь крамнїц лєтїли жидівскї бєбєхї, меблї, крамъ. Все билося, рвалоєся на шматки, ровкїдалося по улицяхъ. Зь подушокъ и перїнъ сыпавъ начє снїгъ. Нї одного жидє нїхто ї палцємъ не зачєпїєть, руйнували только добро ихъ, „награбованє, накраденє и навїтє вь нашего поту и працї“ — якъ говорили мїщанє. Завїруха ватїхла кь пдївночи. Полицїя арєштувала кдїкохъ мїщанъ и закїнула ихъ пдїв варту.

Вь ранцї другого дня зложїєсь комїтетъ вь уряднїкв, чотырохъ мїщанъ вь христїанъ и трохъ вь жидівъ. Мїщанє вымагали дїв комїтету:

— щобъ жиды, котрї засїдають у думї, вь земствѣ и вь банку повыводїли дїтблїа, — „щобъ тамъ жидовы не вонїло и жидівского духу не було“;

— щобъ жиды не держали у себе наймїчкв вь христїанъ, „бо такїхъ наймїчкв жидова деморалїзує и пускає ихъ вь ровпутство“;

— щобъ неприписанї до Переяслава жиды були выселєнї;

— щобъ жиды зачинили свои шинки, не спювали людєй и не шинкували;

— щобъ вь недѣлї и свята жиды не крамарювали до пдїдня, а на Рївдво и на Великденъ цїлї три днї;

— щобъ жиды не перекуповали хлїба, особливо ще на корєни, не вжатою; щобъ не брали вь оранду земель и щобъ не давати жидамъ на дїкупъ ярмаркового и рынокового майданівъ.

Коли мои читателї ровберутъ отсї домагаєнїя мїщанъ, дакъ врозумїють, що переяславскє мїщанство бїльшє инстинкткомъ, серцємъ, нїжъ розумомъ постигло, де корїнь зла, и те вло такъ надопекло, що мїщанство рушило прилюдно выступити на боротьбу сь нимъ; але убогє, пригнетєнє, темнє, — оно не могло постигнути иншой силы за-длїя боротьбы, кромѣ силы физичной и начальства.

Зь Переяслава понєслася луна по селахъ и мїстечкахъ — и черєзъ десєть днївъ завїруха стала надъ Борїшполємъ. И тутъ людє вымагали одного: щобъ жиды не шинкували, не перекуповували хлїба, не брали вь оранду земель, не держали наймїчкв-недолїткв вь христїанъ. У Борїшполї зруїнували 50 жидівскихъ домівъ. Зьупнїяти хуртовину пустили козаківъ „донцївъ-молодцївъ“. Козакъ донєць и лютий авїръ — се все одно. Донцї довели Борїшпольцївъ до того, що они при-

нїались не только за бєбєхї жидівскї, а самыхъ жидівъ. Сокиры, серпы, косы — пдїшли вь дїло. Народъ бнєвъ равъ жидами и „донцївъ-молодцївъ“, вярїрїєсь. Исправнїкъ, жандармъ и донєцїкы повєли атаку на народъ, и мїжъ народомъ и жидами и донцїми вь розпочавєся страшнїй бдї. Крвѣ вїтїєща рода просовувалиєсь молодїцї и дєрєвї рукахъ дїтвору, немовлятокъ, пдїняєсь до „донцївъ-молодцївъ“ и кричали: „Дїдї, рїжъ, стрїлай и нїмї вєчєрїй рїжїдами!“ Кдїлька разівъ пробували топтати кдїми натовпъ народа; але лодїцї и дївчата вїпавалиєсь руками вь дє и не пускали конєй. Козакї бїли ємого попало и куды попало, а вь нрїцємъ на козаківъ лєтїли камїньє и вь Хгосє жандармского офїцїра оперєнїкомъ по спїнї такъ метко, що днє вь вь коня на землю. На него кнїувєсь певно ровдрвавъ-бы бубъ на шматки, вєки принаєсь рубати людєй шаблїями лоти ратїщами и стрїлїтї. Пошлаєсь покотїлїєсь христїанскїя групы и вь стародавнього Борїшполїа вагула страшнїна на стогону, крику и голосїєнї. Народъ та жївнчї кулаки не выдержали єтї кулї и ратїщї. Жиды и донцї пдїдї вь вєчєръ другого дня пдїдї своєю святкували, ввозячи на гробовїщє трїтїхъ. Зь жидівъ убитыхъ не було;

ками — ухвалив наш соборчикъ, чтобы консисторія завбавала на зборъ клькихъ старшихъ сотрудниковъ, котри-бъ яко интересованъ промовляли въ своій справѣ, чтобы не рѣшалось о нихъ безъ нихъ. А коли-бъ консисторія не хотѣла рѣшати сеи справы по выслуханю представителѣвъ сотрудниковъ, то отпоручники городского деканата поручено внести на зборъ: 1. сотрудники повинны побирати 3-тю часть вѣсѣхъ приездѣвъ церковныхъ безъ вынатуку; 2. консисторія выстарася, де слѣдуе, чтобы жаденъ парохъ не плативъ пенсии сотрудникамъ, але чтобы каждый сотрудникъ побиралъ ви въ касу, бо були случая (якъ въ Бучачи), що сотрудникъ не мѣгъ цѣльми мѣсяцами допроситися своии пенсии; 3. чтобы, де бувъ вычай до теперъ, що сотрудники уживали поле, а теперъ не уживаютъ, тое поле отъ поля парохѣвъ отлучати а прифѣлти сотрудникамъ, зробити инвентарь, и т. д.

На соборчику зазначило наше духовенство свое недовольство въ веденя „Руского Сіона“, котрого редакція такъ дуже ревно занимается такими непогрѣбными, а то и шкъдными для руской церкви и руского народа дѣлами, якъ пропагану популярности всякихъ бауитѣвъ та Змартовхвстанцѣвъ, якъ пропаганда целибату и т. д., а важныхъ дѣлъ, обходачихъ наше духовенство, не подноситъ, або подае „ва надто урядово“. Отъ воуемъвъ н. пр. ровпоряджене о додатковыхъ фасіяхъ. Пытаемо, чи не естъ обовязкомъ урядового органу священнического подати докладну информацию о тыхъ фасіяхъ? Чи не тысячь разѣвъ лучше зробила-бъ редакція „Руского Сіона“, коли-бъ вамѣтъ морочити насъ пропагандою бауитскою та целибату, подала намъ докладну вѣдомость о вгаданныхъ фасіяхъ, вывѣдавшись о нихъ докладно въ ц. к. намѣстництѣвъ! Мы руске духовенство не потребуемо забавныхъ „пѣсенъ-виць“, мы хочемо чогось позиточного и реальной для насъ стѣйности. Лишьмо чужій справы, покиньмо бавитися въ „фаврверки“ и „штучки“, а берѣмося за дѣла правдиво користній для нашей церкви и нашего народа!

Зъ Язлѣвця.

(Нова читальня въ Вербовцѣ.) Мило менѣ донести Вамъ, що и въ нашихъ сторонахъ народъ нашъ рускій приходитъ хочъ вѣольна, але здавъ постоянно, до почуты потребности и своии народности. Надѣю тои постоянности покладаю въ томъ, що инициатива до дѣлания громадного въ товариствахъ, прямуючихъ до повыше вгаданныхъ цѣлей, выходитъ у насъ въ помѣжѣ самыхъ селянъ, именно въ молодой генерации. Въ докавъ сказаного най послужитъ засноване читальни въ Вербовцѣ, селѣ повѣта тербовельского и въ Броварахъ, селѣ повѣта бучацкого.

Въ Вербовцѣ инициатива до заложения читальни выйшла отъ широго руского патриота, молодого пѣвца церковного ч. Михайла Ли-

стиянъ убито — хто казавъ 10, а хто 15 душъ.

Але въ ту саму пору, коли въ Боршполѣ слѣвы вдѣвъ и сирѣтъ обливали сосновѣ труны вбитыхъ, у другому мѣстотку, кѣлька верстовъ отъ Боршполя, у Береванѣ народъ зруинувавъ 18 жидѣвскихъ домѣвъ, 13 крамницъ и 2 горѣланчій склады и втихомиривъ самъ. Войска не было и нѣкто нѣкого не бивъ. За тыждень невеличка завируха пронеслась и надъ селомъ Вороньками, надъ инчыми селами переяславского повѣта, а 19 лица, якъ-равъ подѣ свято Ильѣ, прійшла черга до Лубенъ, до тыхъ Лубенъ, де колись царювавъ Брема Вишневецкій и де неравъ гатили гробѣль людскимъ трупомъ, а кровію поливали шляхи. Картина руины була въ Лубнахъ менша, а все таки двоухъ християнъ забито кулями на смерть.

Торѣчнымъ лѣтомъ завируха пролетѣла по волоотешскому повѣтѣ — и въ селѣ Ирклѣвѣ якъ-равъ у армаркову пору задала жидѣвъ жаху. Правду сказати, и тутъ искру, котра роввела пожежу, пустили самі жиды тымъ, що выкололи око християнскому хлопцеву, конечно, не бажаючи того, але все таки и не по осторожности.

Не буду ровказувати и именовати вѣсѣ мѣста въ Полтавщинѣ, де за останній три роки народъ терявъ терпѣнье и выходивъ на ровправу съ жидами. Причина скрѣба одна; картины ровправы и руху — большъ-меньшъ однаковы. Якъ-бы тяжко не отдавали отъ себе та

кого, котрый за порадою Вп. панны Евгени Танчаковской, котра все потребѣе приготавила, дѣла довершивъ помимо перешкодъ, ставляныхъ черезъ войта вербовецкого, ославленного Ивана Сени. Уконституоване читальни вербовецкомъ отбулося дня 22 лат. двѣтня, т. е. въ свѣтлый вторникъ вечеромъ. Загальный зборъ открьвъ короткою але сердечною промовою сѣдоголовый мѣсцевый парохъ о. Николай Танчаковский, въ котрой то промовѣ выразивъ свою радѣсть, що бодай хочъ въ старости своѣй дѣждався зѣбрати таке прехороше жниво въ своего 35-лѣтнего труда въ селѣ Вербовци. Потѣмъ о. А. Танчаковский отчитавъ и выиснивь присутнымъ людемъ, котрыхъ около 100 зѣбралоса, статью читальни. Опѣсля завравъ голосъ о. Аполитарій Чемеринскій, парохъ Будванова, и выкававъ въ дуже приступныхъ для народа словахъ потребу просвѣты и заохотивъ до вписуваня въ члены товариства. Завравъ вписалоса до читальни 44 членѣвъ, помежи котрыми находятяся имена о. Ник. Танчаковского, о. Аполит. Чемеринского, п. Стефана Танчаковского, адъюкта судового въ Коломыѣ, панны Евгени Танчаковской, п. Андрея Ковальского, артиста-малыра въ Вербовцѣ, о. А. Танчаковского и двоухъ гавдынь вербовецкихъ. Присутній члены зложили завравъ вышѣ 16 зр. вписового. Наступивъ зѣбръ выдѣлу, до котрого выбрано яко голову о. Ник. Танчаковского, яко заступника ч. Михайла Василлика, яко секретаря ч. Мих. Лихого, дяка, яко касѣра ч. Сидора Книша, яко библиотекаря ч. Якова Подперигору, а яко заступникѣвъ п. Андрея Ковальского и ч. Софрона Подперигору. Уконституованійся выдѣлъ ухваливъ вписати читальню въ члены „Просвѣты“ и предплатити пригѣдній для читальни часописи.

Въ концѣ державъ рѣчь о. Ал. Танчаковский старающийся выкавати, що не только каждый человекъ яко единица повиненъ доходити до можливой досконалости, але тую саму задачу маютъ также и народы яко единица моральна и указувавъ, що нашъ рускій народъ сповнявъ вже свое посланничество въ исторіи яко ширитель просвѣты на пѣвночи и заходѣ, боронячи ви своию кровію передъ наѣдомъ варваръ, отъ котрыхъ отгородивъ просвѣчену Европу найдорогоцѣннѣйшимъ муромъ высокихъ могилъ, усыпанныхъ въ костей своихъ наилучшихъ сынѣвъ, а на будущнѣте идея правдѣна, идея громадского ладу — то шляхъ, котрый заведе нашъ рускій народъ до вытыченои ему вѣчнои премудрости цѣли: до славы и могутности. Яко взорець громадянина руского поставивъ бесѣдникъ нашего незабутаго батька Тараса, котрого словами, „Обвѣмѣте-жъ браты мой наименшого брата, нехай мати усмѣхнется, заллакана мати“ закончивъ свою рѣчь.

Одушевлене помѣжъ присутными было велике и вымилоса въ численныхъ многѣлѣтствахъ насампередъ на честь Его Величества цѣсаря и цѣсарской родины, внесенныхъ о. Чемеринскимъ, а дальше въ многихъ иншихъ, вношеныхъ присутными селянами. Съ запапомъ снували присутній члены читальни въ

картины, яко-бъ хижою силою не несло отъ нихъ, а мушу сказати, що не можна за те винуватити одинъ лишь народъ. Всему естъ мѣра. Народню помету зѣупинили огнемъ и мечемъ, але що-жъ въ того? Треба выкоренити не наслѣдки причинъ, а самі причины. Не буде йти снѣгъ, — не будутъ ѣздити люде самыми...

Перша и найважнѣйша рѣчь, щобъ самі жиды нароумились: щобъ зраумѣли, на чѣйи земли живутъ, чѣй хлѣбъ ѣдять — того интересы и повинны берегти. Чого у Франціи, въ Англіи, навѣтъ у Варшавѣ жиды, хоронячи свою вѣру, голосно заявляютъ, що они у вѣсѣмъ солидарній съ интересами народа, котрый ихъ поить и кормить; чего у Варшавѣ отъ ще сими днями большѣсть жидѣвъ заявила себе „Поляками мойсеевого закона“; чего-жъ такъ, що въ Украинѣ жиды въ поконъ-вѣкку были и естъ ворогами Украины и украинского народа?

Мѣжъ жидовою доволѣ естъ люде освѣченыхъ; бажавъ-бы я скавати, що естъ мѣжъ нею стѣлько-жъ и люде морально выхованныхъ. Але-жъ на лихо менѣ, не могу сего скавати, — се-бѣ было брехнею. Людей выхованныхъ морально, люде, для котрыхъ интересъ чолостка, мимо его национальности и вѣры, интересъ громады стоятъ-бы выше своихъ личныхъ интересѣвъ, своии власной киченѣвъ, — такихъ люде мѣжъ жидами Полтавщини наврядъ чи естъ хочъ одинъ! Дово-

ровговорахъ проекты лучшого будущности, поки о годинѣ 10 вечеромъ не ровойшлися съ радостею въ сердци, котра видѣла на лицахъ вѣсѣхъ участникѣвъ. Читальня поки-що буде мѣститися въ обширній дяковѣцѣ, котру ч. Михайло Лихій, маючий свою власну хату, цѣлкомъ до ужатку читальни отступивъ.

Не могу ще поминати и того, що въ Вербовци существуе отъ кѣлькохъ вже лѣтъ и сепѣ въбжа, уладженый такожъ заходомъ ч. Михайла Лихого, вправдѣ не громадскій, бо всяке дѣлане въ имени цѣлои громады парализуе ту высше вгаданный войтъ Иванъ Сеня, але обмеженный только на певный кружокъ людеи. Въ сепѣ тѣмъ знаходится вже теперъ выше 100 кѣрѣвъ твердого зѣбжа, а дасть Богъ въ того сепѣ черезъ продаж зѣбжа, переходячого потребу черезъ кружка, двигнѣса небавки и каса пожичкова.

О. М. Т.

Отъ Добромиля.

(Езуиты въ Добромили.) Читаячи оборону патрѣвъ бауитѣвъ въ „Рус. Сіонѣ“ (ч. 8 въ с. р.) супротивъ голосѣвъ рускихъ часописей, — ажъ страхъ збирае, яка то та оборона натуральна, консеквентна, ясна... такъ глубокой философи, що ажъ голова крутится — а она що слово то — неправда!

Неправда, яко-бы Василияне потребували бауитской реформы, бо реформу Василиянского чина, маючого сталѣ правила (регулу), походячій отъ самого основателя сего чина, св. Василия Вел., мѣгъ ще лучше, якъ бауиты, перенести каждый поодинокій настоятель, настаючи на буквально точне выповнене ихъ, съ оглядомъ на нынѣшній обставины и потребности часу и мѣсца. Але игумень о. Сарницкій, мовъ той стратегикъ, що хоче вратити найважнѣйшу крѣпость, поставивъ въ Добромили, куда мавъ ввести бауитѣвъ, найслабшу сторожу: наибольшого недолугу, 13-лѣтнего настоятеля добромильского монастыря днѣ полишивъ, цѣлкомъ противъ правилъ чина Василияна!

Неправда, яко-бы реформа не могла выйти въ помежи Василиянъ самыхъ, або въ нашего мѣрского духовенства. Бо чи самъ основатель ихъ, св. Василий Вел., не бувъ мѣрскимъ епископомъ? А прецѣ днѣ законъ той заложивъ, правила написавъ, утвердивъ и передавъ!

Неправда, яко-бы св. о. Левъ XIII для насъ хотѣвъ поднести чинъ Василиянский. Наші прятелѣ рѣбили тутъ для себе. О тѣмъ свѣдчитъ нагле порѣшене цѣлого дѣла. Св. о. Левъ XIII не бувъ нѣколи въ Галичинѣ у оо. Василиянъ, не переконавъ нѣколи о потребности реформы ихъ, але безперечно зробивъ такъ по наущению Чацкого, Ледоховского е tutti quanti, и не подѣвѣрваючи певно правдивыхъ цѣлей...

Неправда, яко-бы монастырь добромильскій самъ собою давъ лихе притоловико для кѣлькохъ ледви монахѣвъ, бо се залекало чисто отъ игумена, а было чимъ удержати цю року и кѣлканайцять монахѣвъ. Але бувшій

лѣ и добре я ихъ знаю, а не доводилось зустрічати нѣ одного такого освѣченого жиды, подѣ блискучою шкърою котрого не покоились-бы жидѣвско-експлоататорскій и гешефтъ-мажерскій нервы наживы... Не даромъ же народъ говоритъ: „у жиды нема стыда“.

Въ своихъ листахъ я вкававъ деякі точки жидѣвской експлоатации народа, але до слова вкажу ще одну, котра вельми тяжко лягае на нашъ народъ. Знаети сей тагаръ цѣлкомъ залежить отъ доброи волѣ и честности жидѣвъ. Що року въ Россіи трохи не 2000 жидѣвъ втѣкаютъ рѣжными шляхами отъ рекрутчины — и хто-жъ якъ не християне отбувають сей тягаръ, ставлячи 2000 рекрутѣвъ замѣсто жидѣвъ! Чого только жиды не вытворюють, щобъ втѣкти отъ войсковои службы! Роблятъ собѣ болячки на рукахъ, ногахъ, на очахъ; дають хабарѣ, роблятъ подлоги. Що-жъ, се моральна рѣчь? Чомъ-же освѣченъ и морально-выхованъ жиды не обдвуются до своихъ землякѣвъ и не освѣщаютъ ихъ кинути се пакудство? Чомъ они не врозумлятъ ихъ, що добываючися собѣ рѣжныхъ правъ ад вѣсѣми россіейскими подданными, они повинны отбувати честно и рѣвній обовязки, бо безъ обовязку не може бути права, якъ само и навпаки: де право, тамъ и обовязки.

Але на сей разъ досытъ. Про жидову намъ ще неравъ доведѣтся ровмовляти въ своихъ листахъ.

Семеновъ Жукѣ.

черезъ 13 лѣтъ игумень нѣкого не иво не захожувавъ стати въ законѣ, але ще многихъ отмовлявъ. Се можутъ подтвердить свѣдки, самі ти, що бували въ новиціатѣ. Они вносили жалобы и до о. Сарницкого и до ц. к. староства въ Добромили, — а чому-жъ не зараджено завчасу? Звѣстно, для чого.

Неправда, яко-бы будынокъ монастыря добромильского бувъ въ якъ найгѣршѣмъ станѣ. Той, що се писавъ, певно сего монастыря нѣколи не видѣвъ, а пише, якъ ему кажутъ. Очеvidцѣ и сусѣды скажутъ ему, що будынокъ бувъ въ вѣсѣмъ добромъ станѣ. Мы покликуюмо на свѣдѣкъ цѣлу околицю добромильску! Було насъ комисіиою о найгѣршѣмъ станѣ будынку переконати! Цѣлый той якъ найгѣршій станъ мавъ относитися лишь на просте внутрѣшнѣе поблѣнене монашихъ келій и на заведенѣе харности, — але чи до того было потребно ажъ бауитѣвъ? Чи не мѣгъ самъ о. Сарницкій одною визитою, однимъ наказомъ се все зреформувати?

Пишѣтъ собѣ здоровѣ и туманѣтъ самі себе! Мы не дамо вамъ затуманитися, якъ не дався затуманити вамъ той честный, геніальный, правдиво рускій матуристъ, теперъ питомецъ въ руской семинаріи у Львовѣ, котрого вы до новиціату въ Добромили намовляли, обѣдючи ему, що выведете его въ „biskup-ы“!

С. З.—ий.

Телеграммы и письма привѣтній

надѣствий на Вѣче львовскихъ Русинѣвъ.

Бережаны. Честь вамъ Львовяне, що поднесли голосъ въ дѣлѣ цѣлу Русь живо занимающѣмъ! Мы влчучаемся съ вами и желаемъ отпоручникамъ успѣха. — Бережанскій Русины.

Бережаны. Слава и честь вамъ хоробрѣ борѣ за поконвѣчній права руской церкви. Мы сердцемъ и душою прилучаемся до вашего зѣбраня, перевѣдченѣ, що руска правда и законъ божій отнесутъ свѣтлу побѣду надъ вѣлывою темнотою непрошенныхъ покровителей! — Бережанскій Русины.

Бѣрка. Вашѣ гадки намъ братнѣ, ваша цѣль намъ рѣдна, мы духомъ и сердцемъ съ вами! — Дзоровичъ, Пичка, Лучкевичъ, Козюмбъ, Закулякъ, Костирка, члены читальни въ Бѣрѣцѣ.

Бѣрка. Громада Подгородище приступае до резолюціи львовского Вѣча.

Болехѣвъ. Радѣте на славу матери церкви, мы приступаемо до резолюци. — Громадяне Тнча.

Бѣрки великіи. Члены читальни въ Бѣркахъ великихъ годятся на ухвалы Вѣча. Борѣтса! Мы за вѣру отцѣвъ — и житѣе положить готовѣ. — Михайло Хомѣвъ.

Броды. Однодушно приступаемо до вашихъ ухвалъ. — Мѣщане Бродѣвъ.

Бускъ. Спаси-Богъ вамъ братья-проводники нашѣ, що бороните нашу святу церковь! — Мѣщане вѣрного королевского мѣста Буска.

Бучачъ. И нашъ голосъ съ вами. Крѣпѣтса! — Члены читальни въ Броварахъ.

Гвоздець. Старый и малый Гвоздець засылаютъ искренне поздравлене и заявляютъ свою согласѣсть съ революціою ухваленою сегодня Вѣчемъ въ выгядѣ освобожденя отъ бауитѣвъ. — Николай Слободянь, Петро Зелковскій.

Глиняны. Честь Вамъ, жителѣ столѣцѣ князя Льва, що громадно зѣбралися на порадѣ надъ такъ важною справою. Мы съ вами однимъ сердцемъ и душою! Вы наша родина! Вы не рѣшите нѣчого противного нашей дорогой отчинѣ Русь. Вашѣ гадки суть нашими. Щастѣ Вамъ Боже! — Члены глинянской читальни.

Дембиця. Честь и слава братьямъ за смѣлу оборону правъ святой церкви. И Русь за вами, и правда, и милионы народа. — Ливинскій, посолъ Жовковщанцы, колишній плеканецъ Василиянъ лаврѣвскихы.

Дунаѣвъ. И мы съ Вами! Дѣлайте такъ, чтобы човѣкъ нашъ, церковь наша свята побѣдила чорнѣ оилѣ. Солидаризуемося зовѣсѣмъ съ революціою нашего руского Вѣча. Мартинъ Фенчинскій, Ілія Немировскій, Андрѣй Иванчашинъ, Михайло Каныка (Бобало), Теодоръ Чайковскій, Никола Димидъ, Михайло Каныка (Волошинъ), члены руской читальни въ Дунаѣвѣ. Иванъ Колѣйникъ, Иванъ Талашъ, Иванъ Лукиничъ, Стефанъ Бобало, Марія Русиньска, Анна Фенчиньска, Ровалія Стефановичъ, Ева Стефановичъ.

Задѣвѣрѣ. Вѣсть о передачи лаврѣвского монастыря въ руки бауитѣвъ сильно насъ затревожила. Мы правдивѣ католики гр. обряда; на цю намъ чужихъ опѣкунѣвъ? Мы найдемъ своихъ, котрѣ ревнѣйше и честнѣйше собѣ поступаютъ! Радѣте, дорогой братя, добре, чтобы ихъ отгѣ отдалити, бо намъ тяженько о такѣмъ горю вгадати. Намъ лучше съ вами одинъ духъ и одно руске сердце. — Громадяне Задебѣра: Иванъ Олѣйникъ началъ, громады. Юліанъ Гнида, Олександръ Куныкъ, Гнатъ Кришталь, Федько Кришталь, Костъ Савчинъ, Иванъ Савчинъ, Иванъ Буракъ,

предлагаете часомъ какое письмо литературное на обложку съ оубоюмъ живучимъ о 2 милъ и посылаете конного посла на каждый номеръ, — а прочий потребности духовнъ заскоее въ календаря. Руской овяченникъ майже завождь мае хочъ величку библиотеку, а на отолъ въ канцелярии кълка часописей. Знаемо одного парохъ въ Стрый окомъ, nota bene, окричаного „святюрцемъ“, котрый кълка разовъ їде до Стрыа за справункыа, напакове смѣдъ вѣзка камбнѣмъ на проектованый въ томъ мѣстѣ будынокъ буромъ. Просимо о подобный прикладъ у насъ. Хита тольо одинъ чеськй хлопъ можуть повеличатися подобными рѣчами — подъ кождымъ взглядомъ почтеннымъ, а народъ, котрый зачилое до „своихъ“ людей съ такими честнотами, муситъ для своихъ змаганъ здобувати чымъ разъ бльше реальныхъ подставъ, муситъ швидше чи пѣзййше осягнути те, до чого змагае. Чнѣ разитъ насъ Поляковъ сепаратизмъ Русинѣв, ихъ намагане — поступити отрубомъ отъ Поляковъ, — разитъ насъ ихъ становяще непримхильне до спѣльного съ нами дѣлания, а пишучий отой слова неразъ вытыкавъ имъ ту недостаку пѣзнаня, що оглучуючися отъ насъ, самй на томъ тратятъ и зарасомъ ослабляютъ нашу силу въ оборонѣ спѣльной и остаточоу взаимноу справы“. Ты послѣднй слова, подчкркненнй авторомъ, суть для насъ досытъ неясны; о той спѣльной справѣ, для котрой треба-бъ Русинамъ и Полякамъ лучити свои оны, богато бы ще треба говорити, — а въ Галичинѣ, о кѣлько мѣркуемо зъ дотепершыхъ нашихъ розговорѣв, на то ще й часъ не прійшовъ.

Початкомъ той международной войны п. Реваконичъ уважае „несчастну, заграничными выливами поддержвану и съ народностею нѣчего спѣльного не маючи суперечку обрядову — клерикализмъ ультрамонтанскій.“ Авторъ застерѣгаея, що той клерикализмъ (котрый Русины розумѣють подъ словомъ „латинизація“) а полонизація — зовсѣмъ не естъ все одно. „Загалъ Поляковъ естъ зовсѣмъ далекой отъ такихъ змаганъ, шане дже обрядъ греко католицкй и неразъ бере за зле деакимъ, котрий духовенство руске не трактуютъ порѣвно съ духовенствомъ римско-католицкимъ.“ Хочъ и якъ можуть бути ширй тй слова польского автора, — все-жъ таки послѣ нашего найглубшого переконаня они выражаютъ радше его *ria desideria*, нѣжъ фактичну правду. Нехай п. Реваконичъ прочтае, якъ отъзываются о нашомъ обрядѣ панове отъ „Czas u“ и „Gaz. Krakowski“, нехай послушае, якъ декламация противъ „всходной вѣры“ голосатъ многй латинскй священникъ зъ амвонъ або хочъ-бы и п. Бжозовскй въ своѣмъ драматѣ „Obalenie Lwowa“ зъ дощокъ театральныхъ, — нехай погляне, якъ трактуютъ рускыхъ священниковъ именно тй шляхтичъ, о котрыхъ культурности днѣ таке неподхѣдне выдае свѣдѣнне! Що бльше, мы знаемо напевно и выкажемо незадовго въ „Дѣлѣ“, шо цѣлый актъ реформы Василянъ посредствомъ Сзуитѣвъ поднятнй збѣтавъ зъ инициативы Поляковъ, и то свѣтскихъ Поляковъ!

„Але зовсѣмъ справедливо — пише далше „Kijer Lwowski“ — протестуютъ Русины противъ реформы Василянъ посредствомъ Сзуитѣвъ, хочъ борьбу тую вважаемо буреоу въ склянцѣ воды. Насампередъ треба собѣ пригадати початокъ той реформы. Починъ до неа давъ одинъ зверхникъ василиянскй, котрому якъ теперь показуеся, не тольо ходило о поднесенне „чина св. Василя“ зъ упадку, якъ радше о высадженне себе самого на митрополичй престолъ. Своимъ приватнымъ житьемъ днѣ не тольо не надавався на инициатора реформы, але противно, реформу треба було властиво отъ него самого зачати. Въ рускыхъ часописяхъ ставая днѣ особоу выставлено на дотянки ображающй честь горожанъ и священнику, и коли-бъ се трафило на ишого человека, днѣ давно вже бувъ-бы врѣкою всѣхъ достоинствъ и усунуеся въ затишь, далеку отъ грания виднѣйшой роля. На вѣчу голосно дотыкано его относнѣ домашнихъ словами, котрыхъ приличность не позволяе повторювати. Але шо-жъ тому виннй Полякы, шо безъ ихъ выливу зъ лова Руси(?) вышшла така личность?“

На томъ концимо выписки, поминаючи дальшй увага „Kijer“ о томъ-жъ, шо волѣли-бъ Русины, „забѣтѣ домогатися реформы Василянъ и пр. при посредствѣ Бенедиктинѣв, домогатися цѣлковитого знесеня Василянъ, яко институту церестарѣлой и пережатой, не маючи нѣкого авазку съ добромъ публичнымъ“. На тую раду мусимо сказати хита съ приповѣдкоу народною: „Добрыи кожухъ, толь ко шкода, не на мене штытъ“. Мы думаемо, шо коли не буде можна

просьбами увѣльнитися отъ езуитской опѣки, то руска интеллигенция и рускй народъ найдутъ выхѣдъ зъ обрядовыхъ спорѣв, не компромитуючися политично.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Реформа школъ рѣльничихъ въ Австрій.)

Послѣ информаций вѣденскихъ газетъ выготовило министертво рѣльничства програму реформы рѣльничихъ школъ въ Австрій и переслало отписъ сего-жъ проекта воѣмъ выдѣламъ краевымъ, отъ котрыхъ зажадало, чтобы подали погляды компетентныхъ кружковъ рѣльничихъ въ краю.

(Новела до закона о книгахъ грунтовыхъ.)

На засѣданю правничоу комисіи рады державной зъ дня 3 н. о. малъ здававъ пос. Ясанькой справу о внесеню Рачинского, относочомъ ся до змѣны деякихъ постановъ загалного закона о книгахъ грунтовыхъ. Провѣдному гадку внесеного Рачинскимъ проекта было улещенне при конверзии пожачокъ. Позаакъ публичной банки дають звычайно пожачки лишь на першѣмъ мѣстоу гнотекы, то полова постановъ теперь обявочуючого закона о книгахъ грунтовыхъ, треба для узыканя новой пожачки — хочъ бы она мала служити лишь для конверзии и сплаты давнѣйшой пожачки, — выеднувати отъ всѣхъ вѣрительѣв, котры для давнѣйшой пожачки ототушили право першенства, ое право першенства на ново; а въ случахъ, де естъ много вѣрительѣв табулярныхъ, сполучене ое съ великими недогодностями и коштами. Проектъ Рачинского змѣряе отже до того, чтобы тй трудноты ухилити и мѣботы въ собѣ змѣну закона о книгахъ грунтовыхъ въ томъ направленно, шо довжнѣтъ гнотечный або и трета особа за его призволеньемъ може рѣвночасно съ вычеркненемъ певной претенсїи узыскати интабуляцію нового довгу съ тымъ самымъ правомъ першенства табулярного, съ котрымъ була интабульована давнѣйша, теперь вычеркнена, претенсїя, если тая нова претенсїя въ капиталѣ не въ отсѣткахъ не выноситъ бльше отъ вычеркненоу. — Въ дебатѣ надъ сымъ предметомъ заявивъ дръ Веберъ, шо противитоя всякой змѣнѣ закона грунтового въ повисочмѣ направленно а спецїально также внесеню Рачинского, а до его гадки приступили также дръ Паче, Бернфайндъ, дръ Жакъ и дръ Кайль. Застушникъ правительства дръ Штайбахъ замѣтивъ, шо правительство не ставляе въ принципѣ зъ оной стороны законы по мысли реферату Юаньского нѣякихъ перешковъ, а до внесеня референта приступивъ также въ засадѣ дръ Штурмъ.

(Въ справѣ берненской академіи техничной), котру правительство зъ причины недостатку слухательѣв задуало звинуты, була недавно у министра просвѣты бар. Конрада депутация зъ Моравы, котра обѣдала именемъ своихъ мандантѣв, шо постараетоа о утворенне кѣлькихъ стипендіи зъ фондѣв краевыхъ для техниковъ, котры записуеся на выклады въ берненской техницѣ и просила министра, чтобы постанову свою шо до звиненя сєи техника взявъ назадъ. Министертв просвѣты бар. Конрадъ заявивъ депутации, шо само утворенне стипендіи зъ фондѣв краевыхъ ще не выстарает, але население Моравы муситъ численно фреквенцією доказати, шо край мае для сего заведеня правдивый интересъ и шо оно отповѣдае потребамъ краю. Министертв мусѣв-бы жалѣти надъ тымъ, наколи-бы оя школа для недостатѣ учениковъ мала упасти, застерѣгаеся однако рѣшучо противъ сего, будыто-бы правительство було не примхильно успособлене для сєи школы зъ сєи причины, шо она нѣмецка.

(Змѣна закона о компетенціи войсковыхъ судѣв.) Правительство задуало ввести въ радѣ державной проектъ закона, послѣя котрого урлѣпники и офицеры въ резервѣ якъ также жовитры постоянной резервы и резервы доповняющоу, подлагати будуть войсковымъ судамъ съ днемъ дорученя имъ приказу покинующого взглядоу съ днемъ легального оголошеня такого приказа, а наколи-бы поклякнѣе гласило на певный означеный день, зачинаеся компетенция судѣвъ войсковыхъ съ сымъ же днемъ.

(Противъ угоды съ пѣвничоу желѣзницею) въ такой формѣ, якъ предложило правительство, высказалиясь всѣ фракціи правицѣ и загалноу говорить, шо она не переиде въ радѣ державной. Послѣ информаций „Fremdenblatt“ мае бути зъ стороны правицѣ внесена резолюция, зывающа правительство, чтобы заключило нову угоду, въ котрой-бы такъ шо до часу новой концесїи якъ и шо до максимальныхъ тарифѣ, бльшй користи были застержены. Тую вѣсть потверждають такожъ „Pol. Corr.“ и „Wien. Allg. Ztg.“

(Шо поводу зближающогося закрытя угорского союму) бувъ на дняхъ угорскй президентъ министровъ Тисоа въ Вѣднѣ на аудіенци у цѣсаря. Послѣ денесеня газетъ мае бути угорскй соймъ закрытый 20 мая, а новй выборы будутъ розписаны на початокъ червня. Соймъ угорскй буде закрытый мовоу отъ трону, а збѣтѣ сєи мовы бувъ обговорюваный на аудіенци у цѣсаря. Догодуютоя, шо тронова бесѣда порушитъ межъ прочимъ также потребу реформы вышней палаты угорского союму.

(Колонизація Боснїи и Герцеговины.) Серавекскй корреспондентъ „N. fr. Presse“ подавъ недавно цѣкавы даны про поступы, якъ робить колонизація въ окупованыхъ краяхъ, и хочъ выводу нѣмецкой либеральной органу не зовсѣмъ свободнй отъ тенденциности, то все таки кидаютъ

они лучъ свѣтла на станъ экономичный краю и показуютъ, шо Боснїи и Герцеговина способны задѣлать своихъ природныхъ скарбѣв до культуры. Зъ другой жъ стороны вказуютъ на новий етапъ нѣмецкого „Drang nach Osten“. — Заразъ полова окупации поселенцѣвъ в Боснїи и Герцеговинѣ близько 10.000 Хорватѣв; шо однакожъ такъ поважне число поселенцѣвъ не змѣнило на лучше отношеня мѣщевыхъ и неподвало якъ элементъ культурный на тубыльцѣв, сему причина по думцѣ корреспондента въ томъ, шо тй колонисты были самй розбихаками. Не маеъ поки-шо позитивныхъ даныхъ, чтобы провѣрити замѣты корреспондента, поднесенй противъ славянско-хорватскихъ колонистѣв, здеася однакожъ, шо его погляды на тую справу не свободны отъ упередженя, бо его тенденцією было вказати на вышность культурну колонистѣв нѣмецкихъ, оправдженыхъ зъ Тиролю и полудневоу Нѣмеччину. — Першихъ выгнало до Боснїи и Герцеговины зѣбетна повѣвъ зъ р. 1882, другй пойдшли глядѣти тую новую отчаны, бо въ своѣмъ краю не стало мѣсця. — Тй колонисты, шо по думцѣ „N. fr. Presse“ маеъ бути дѣйствио культурнымъ элементомъ, поселилия головно въ трехъ мѣсцахъ: коло Маковляны, Коницѣ и Пруявора. Въ Маковляны поселилия на грунтахъ окарбовыхъ 57 родинъ, числячихъ 302 душъ, и живутъ въ трехъ великихъ войсковыхъ баракахъ въ Магляю, а тымъ часомъ будуютоя для нихъ хаты зъ цеглы, а грунты чистятъ зъ корчѣвъ и деревъ. Кромѣ ярыны управляютъ ту кукурузу, бараболѣ, просо и фасолоу. Станъ здоровья дже добрый, бо дотеперь умерло зъ нихъ 6 особъ, именно: трое дѣтей и трохъ старцѣвъ выше 75 лѣтъ. Въ Коницѣ естъ 25 родинъ, разомъ 156 душъ, и они поселилия переважно на частныхъ грунтахъ, приступивши до существующихъ громадъ. За землю, котру можуть управлятъ, платять третяну доходу властителей а зъ такихъ грунтовъ, котры мусятъ корчувати, не будуть въ першѣмъ роцѣ нѣчого платити, а пѣзййше девяту часть приходу. Станъ здоровья загаломъ добрый, бо днѣ умерло лишь двое дѣтей. Тутъ родитоа ишениця, ячмѣнь, овесъ, просо и гречка. Въ той колонїи була бльша часть домѣвъ вже зъ самого початку готова, а до конца року окупѣются вже всѣ колонисты мешкати въ своихъ домахъ. Подобный отношеня суть также въ третей колонїи коло Пруявора, де поселеноу 23 родинъ въ 132 людей. Колонисты зъ Нѣмеччины, прійшли съ своими грѣшми. Обчаслено, шо родина зъ 5—6 головъ, потребуе, чтобы дочекаты своего хлѣба на оной потребы, особливо 350 зр., а въ той сумѣ мѣботыа вже выдатки на закупно худобы. На колонизацію зъ руки правительства, нема поки-шо выгядѣвъ, бо правительство не мае грошей, выдаючи великй сумы, на заложенье катастру и книгъ грунтовыхъ, а коли тй справы уладитъ, возьме, якъ довѣдуеся „N. fr. P.“, дѣло колонизации въ свои руки. — Шо колонизация мае оное значенне цивилизаційно-культурне, се не дасться заперечити, не треба однакожъ сего значеня перецѣнювати, особливо-жъ коли глядитоа на се пытанье зъ становяща интересѣвъ первѣстного населеня, котре черезъ напыль елементу выше развитого а въ данѣмъ случаю чужого, може бльше стратити якъ зыскати. Таке заключене оправдуе шо наименше исторія колонизации нѣмецкого элементу практикованой хочъ бы и у насъ въ Галичинѣ.

ЗАГРАНИЦА.

Россия. Много шуму нарбыло въ Петербурѣ узвѣненне двоухъ журналистѣв, именно Грекова, редактора „Новостей“ и Данчика Бредотета, корреспондента газетъ заграничныхъ. Оба обвиняются о зраду отану. Кромѣ того узвѣнено еще трехъ оуборѣтничѣвъ „Отечеств. Записокъ“ — выдаваемыхъ Краевскимъ а нынѣ правительствомъ заказанныхъ — именно, Кривенка, Протопопова и Ертеля, яко политично подѣзрѣныхъ. Грековъ, якъ кажутъ, стоявъ въ звязи съ росийскими революционерима, а у Бредотета мала поличия знайти много писемъ и планѣвъ росийскихъ крѣпостей, котры бы имовѣрно другимъ державамъ задуамъ передавати. Забороненне „Отечеств. Записокъ“, въ котрыхъ головно пиавъ славный росийскй сатирикъ Салтиковъ подъ псевдонимомъ Щедрина, заказало правительство для того, шо журналъ сей ширивъ, особливо въ одной верствѣ росийской оусобности именно въ интеллигенци, велике недоволенне до тепершного стану рѣчей. Въ мотивахъ, поданныхъ въ „Правительств. Вѣстн.“ сказано далше, шо правительство не може стерпѣти, чтобы существовавъ журналъ, котрого стовицѣ отверты противъ правительственнымъ агитациямъ а котрого оуборѣтнички належатъ до тайныхъ товариствъ. — Интересноу вѣдомѣтѣ подае „Моск. Газета“ зъ кавказкого краю. На перекрой границы роздають зъ стороны Персїи цѣлыми масами рушничѣ Пеабодоу, въ наслѣдокъ чого пограничнй племена дже часто въ зухвалый спосѣбъ нападають росийскихъ жителей пограничныхъ. Въ одномъ мѣстѣ пограничнѣмъ заложено навѣтъ фабрику патронѣвъ, котры тысячами продаются мѣжъ жителей. Пероке правительство на все то дивится крѣзь пальцѣ и лишь въ дже разнѣчихъ случаяхъ накладаетъ на виноватыхъ малй грошевы кары.

Нѣмеччина. Въ четвертъ и пятницю мали отбуватися въ нѣмецкомъ парламентѣ дебаты надъ закономъ противъ социалистѣв. Результатъ сихъ дебатъ поки-шо незвѣстный, за те цѣкава борба, яка ведеся въ журналахъ межъ рѣжными стороничками а правительствомъ. Въ загалѣ было мнѣ-

нѣе, шо Поляки и Альзатчяки, котры вразъ съ Антоаномъ явдилось въ повнѣмъ числѣ въ парламентѣ, будутъ голосувати противъ продуженя сего закона. Поступованне министра Путкамера въ комисїи для сего закона було того рода, шо здавалося, шо правительство бадае собѣ вирѣтѣ откинєня сего предложєня; ою догадку оправдуе теперь зовсѣмъ выступленне „Nord. Allg. Ztg.“ противъ проводира центрумъ Виндгорота. Звѣотный органъ кн. Бисмарка нападае въ статїи зъ 7 с. м. на него за то, шо бытъ пошпиривъ Поляковъ въ ихъ справѣ языковѣй, за шо ему обѣщя польскй дамы полова адресу съ подакою. Навязуючи отже до сєи адресы, какъ згаданный органъ: „Мы назначуемо сєй фактъ яко новий доказъ на нашъ такъ часто повторяющойся тематъ; кто такъ якъ Виндгоротъ зъумѣвъ позыскати собѣ примхильность польскихъ дамъ, той безперечно далекй серцю нѣмецкихъ мужѣвъ.“ Наколи-бъ ннѣ т. е. въ пятницю откинєно законъ противъ социалистѣв, то до двоухъ дѣвъ найдалше настушило-бы розвизанне парламенту. Великй посьхъ, съ якимъ правительство стараетоа предложити въ парламентѣ законъ о данаитѣ, доказуе также, шо оно приготуеся на скоре розвизанне парламенту. Оно хоче очевидно отобрати оймъ можность оппозиции нарѣкати на выборахъ, шо оно выступае лишь противъ социалистѣв а не противъ анархистѣв. — „Germania“ доносить, шо папа завѣзавъ до себе нѣмецкого посла при Ватиканѣ Шлепера, чтобы съ нимъ особито въ справѣ кард. Ледоховского поговорити. Левъ XIII заявивъ, шо церковь може лишь тогда понести тяжку жертву дѣмѣю сего достойника, наколи цруске правительство згодитоа на два условия: 1) чтобы кандидатъ назначеннй на наслѣдника, бувъ знаменитоу особоу мѣжъ польскимъ клиромъ и народомъ; 2) чтобы цруске правительство перевело ревизию законѣвъ, относячихо до образованя клира. Шлецеръ отповѣсти, шо повѣдомитъ свое правительство о бажаню апостольского престола и думае, шо оно згодитоа на такого кандидата, бо и правительству залежитъ на томъ, чтобы новий епископъ бувъ чоловікомъ вышловымъ въ польскомъ народѣ, иначе дотепершнй отношеня не змѣнятся. Въ кѣлька дѣвъ пѣзййше напыла отповѣдь цруского правительства, однакожъ говорятъ, шо папа не мѣтъ прїяти предложеного ему кандидата на познаньско-гнезненского епископа.

Франція. Результатъ выборѣв до радѣ муниципальныхъ въ Парижѣ отбувшихоу въ недѣлю естъ слѣдуючй: выбрано 7 зъ стороничства правицѣ а 16 независимыхъ республиканѣвъ або опортунистѣвъ. Межъ сими перейшовъ также Денре, котрый въ попередной радѣ рѣшительно оубортивляея радикальному внесеню выключєня овяченникѣвъ зъ парюкыхъ шпиталѣвъ. Зъ стороничства автономистѣвъ або интраоижантѣвъ выбрано 24, а для выбору ще трийцѣтй и кѣлька членѣвъ показавоа потребнѣмъ тѣоившй выборѣ. Фракция радикальна выписоала на оубой лѣстѣ межъ другими майже воѣхъ проводирѣвъ анархистѣвъ, межъ котрыми естъ также й Сивоктъ, сказанный въ Лионѣ на смерть. „France“ доносить въ своѣй депешѣ зъ Риму, шо межъ курїею римскоу а Ферримъ наступила жива вымѣна депешъ, позаякъ курїя жалуетоа дже на непримхильность правительства въ справѣ увѣльченя семинаристѣвъ отъ службы войсковоу. Папа мавъ заявити, шо наколи-бы семинаристѣвъ змушено до сповнованя трехлѣтней службы войсковоу, то церковь не могла-бы дальше заховуватиюу нейтральноу оупротивъ правительства. Ферри зновъ зъ сєей стороны обѣдавъ курїи, шо хочъ отъ палаты не буде старатися отрочєня дискусїи надъ уставоу рекрутскоу, то постараетоа однакожъ о тольо проектѣвъ, чтобы розправа надъ войсковоу уставоу мусѣла бути отрочєна до сєей оубой.

Англія. Зъ Глеогова доносатъ, шо розбѣшлася поголооска о затопленю парохода „State of Florida“, котрый выплынувши зъ Нового Йорку потонувъ на мори въ наслѣдокъ динамитового выбуху. На кораблѣ мало бути кѣлька динамитарѣвъ, шо ѣхали зъ Америки до Ирландїи. Въ Гриннокъ чекали на нихъ вже тайнй агенты полицїи. На кораблѣ мало бути около 120 пасажирѣвъ. — Подѣла вѣстей, наслѣвшихъ зъ Лондону мало француке правительство на завѣзванне Англии, чтобы и Франція взяла участь въ египетской конференци, отповѣсти, шо Англія муситъ на завѣждѣ отреченоу гадки чи то анекїи чи протекторату надъ Египтомъ. Франція однакожъ не оупротивляеся, чтобы Англія на якѣйсъ часѣ окупувала Египетъ, хоче лише, чтобы она означила речинєцъ, въ котромъ наступила-бы евакуация. Подчасѣ окупация армія египетска мала-бы бути зреорганізована и поставлена на отповѣднѣй отѣпѣ. Франція и Италя мусятъ въ рѣвнѣй мѣрѣ взяти участь въ порядкованюу финансѣвъ, судѣвничства и администратции египетской. За то обѣщє Франція, шо не буде мѣшалося до справъ войсковыхъ и полищитъ ихъ зовсѣмъ Англіи.

Испанія. Зъ Мадриду доносатъ о дальшихъ арештованыхъ политичныхъ. Въ Альгезирасѣ арештовано трохъ официрѣвъ, а въ Санъ Рокъ на испанской коморѣ отъ Габралтарау, арештовано одного урядника мытового, у котрого найдено много компромитуючихъ паперѣвъ революційныхъ и декретъ съ подписомъ Зорилья. По поводу катастрѣфы на мостѣ Алькудія вызвалаеся въ журналистичѣй жива дискусїя, и всѣ признають, шо оя катастрофа естъ дѣломъ анархистѣвъ. Естъ также поголооска, шо катастрофа оя отовнѣвъ въ звязи съ ворохобнею въ пѣвничихъ провинцияхъ Испанїи. Въ Паринєяхъ именно показалося досытъ сильнй отдѣлы ворохобникѣвъ, але выслане противъ нихъ войско окорю ихъ розбгнало. Много зъ ворохобникѣвъ повтѣкало на французку

НОВИНКИ.

територию. Испанский амбасадоръ Сельвия, що выхавъ буть не давно зъ Парижа до Испаніи вернувъ скоро, чтобы предложить въ Парижи прошение своего правительства въ справѣ лѣшного пильована интернованыхъ въ полудневой Франціи ворохобниковъ, бо она то були, котрой потвори рили отдѣлы ворохобниковъ въ Наваррѣ.

Болгарія. Комисія зложена въ Софии для перегляду бюджета министерства войны, выкрыла дефравдацію въ сумѣ 100.000 франк. зроблену бывшимъ капитаномъ російскимъ Еленевымъ, котрый ще за часомъ Каульбарса бувъ въ болгарской службѣ. — Якъ популярнымъ есть кн. Александеръ, може послужити слѣдующій фактъ. На послѣдній своей подорожи по Болгаріи, прихавъ болгарскій князь до Тирново, отарон столицѣ болгарскихъ царѣвъ. Тутъ вышли ему на встрѣчу далеко по за мѣсто жителей мѣста съ епископомъ Клементіемъ напередѣ. По звычайномъ поворотно и повитаню обступила его зъ коня и людей и въ одной хвилѣ зняли его зъ коня и середь громкихъ окликовъ внесли ажъ до самого мѣста до помещканя для князя призначеного.

Коли сербскій газеты по подорожи архиепископа Рудольфа дже прихильно обговороють отношенія до австрійской державы, объявлено въ Болгаріи зовомъ противна тенденціи. Особенно остро выступае болгарска газета „Средецъ“, котру другіа болгарскія газеты называютъ мини-стерскою. „Средецъ“ каже, що Австрія при каждой способности и завсѣгда отае лишь на перешкодѣ Болгаріи и ддятого не можна думати, чтобы Австрія могла числится на якій симпатіи въ Болгаріи. Давнѣйше помагала Австрія завсѣгда Туреччинѣ гнати Болгарію, а отколи Болгарія стала вольною и переобразовалася въ особне княжество, Австрія не оказалась ніколи прихильно державному устрою молодого князѣвства. На доказъ сего неприхильности наводитъ „Средецъ“ слѣдующіа факты: Ще 1879 р. жадало болгарске правительство, чтобы Австрія замкнула свои почты въ Варшавѣ и въ Русуку, позаякъ болгарска почта зовомъ способна сповняти службу почтовую въ княжествѣ. Австрійске правительство обѣщало се зробиити, наколи болгарска администрація почтова обовяжася porozумѣтиася съ Румунією и товариствомъ желѣзницѣ варненско-русуцкою. Уголовіи сѣ сповнено, Болгарія приступила до союза всеобщаго почтового, а однакъ австрійскій почты и до нынѣ не замкнени, хочъ се есть аномаліе, чтобы одна держава удерживала въ другой, де рѣвножь суть почты, своя власній. Такъ само не прихильно для Болгаріи держитася Австрія въ справѣ угоды торговельной. Въ 1862 р. заключила Австрія съ Туреччиною торговельную угоду, въ котрой сказано, що що сѣмъ лѣтъ кожда сторона має право жаждати ревизии сего угоды. То право перенесено на болгарскимъ трактатѣ такожъ и на Болгарію; мимо того Австрія зовомъ игноруе право Болгаріи и каже, что угода тревае ажъ до 1890 р. И такъ въ каждомъ отношеніи показуеъ Австрія неприхильно. Австрійскій представитель мѣшаються въ справу болгарского судоваництва, де иде о австрійскихъ подданыхъ; Австрія що разъ подвысоуе мыто на болгарскія продукты имено на шкѣры и т. д. Пѣль такими условиями каже ще разъ „Средецъ“ и бесѣды не може бути о якійс симпатіи Болгаріи для Австрій.

Египетъ. После найновѣйшихъ вѣстей зъ Судану, мала вже наступити капитуляція Берберу; мимо того треба ще дожидати офіціального подтвержденія. „Daily News“ подае слѣдующую депешу, котру полачивъ зъ Судану якійс грецкій купецъ: Берберъ поддалася доводѣмъ Магдіа. Суть то Абдъ-Водъ-Бунанга, котрый супроводжавъ Гиксъ-пашу до Кордофану и въ битвѣ подъ Кашатѣ збѣжавъ равеникъ а потомъ Магдѣемъ взятый до неволѣ и Гезали-бей давнѣйшій губернаторъ Хартума, котрый перейшовъ до Магдіа, коли Гордонъ его усунувъ. Одна арабска газета въ Каирѣ доносить знову, що Магдіа жадае за увольнение Гордона 12 1/2 миліона франковъ, котры мають бути зложенъ до трехъ мѣсяцѣвъ.

Туреччина. Порга згодилася взяти участь въ египетской конференціи лишь тогда, коли забезпечатъ їй ея даніну зъ Египту и подѣ тымъ условіямъ, що политическій status quo буде знову приврениый, але не заступлений ані думвиратомъ (Англія-Франція) ані триковиратомъ (Англія-Франція-Италія). — Найскоршимъ наслѣдкомъ подорожи арх. Рудольфа на вѣхдѣ буде, знаеъ, то, що прискорится будова вѣхднскихъ желѣзницъ. Суданъ самъ приобидѣвъ се архиепископа, а теперь приказавъ Сандови-пашѣ виробити „праде“, котре незабавомъ буде прислане товариству будовы вѣхднскихъ желѣзницъ.

Довосить зъ Константинополя, що дотепершій генер. секретаръ и директоръ справъ внутрѣшнихъ въ вѣхднѣй Румелии Хрестовичъ збѣжавъ замкнениый на мѣсто Алеко-пашы генералъ-губернаторомъ вѣхднѣй Румелии. — Бюро Райтера доносить, що лордъ Диференъ не забудавъ Порту прямо на конференцію, мимо того думаютъ въ Константинополи, що представитель Порты буде доущенный, скоро она схоче якого выслати. Въ политическихъ кружкахъ Константинополя думаютъ, що зовсѣмъ не приде до конференціи въ Лондонѣ, лишь державы заявлять по prostu акредитованнымъ у нихъ представителямъ Англіи, чи годятся на змѣну закона о ликвидациіи въ справѣ затягненія новой пощакки египетской, чи нѣ; наколи-бы же мала отбутися въ Лондонѣ конференція, то Туреччину буде заступити Мусурусь-паша и придавший ему ще одинъ урядникъ.

Зъ причины конфискации 48 числа „Дѣла“ зъ четверга сего тыждня выдаемо нынѣшнее число 48 и 49 въ объемѣ двохъ листовъ, такъ що нашъ Вп. Читателѣ въповнѣ вынагородженій. После звѣстнаго недавного розпорядженія министерства трудно приходить редакціи выдати другій накладъ числа въ день конфискации. Ц. к. прокураторя сконфискувала намъ 48 число за умѣщенной три телеграммы на вѣче, а имено: за телеграмму Русинѣвъ-украинцѣвъ зъ Вѣдня, за телеграмму надзбручанскихъ селянъ и одной читальнѣ. Далеше мусили мы поминути телеграммы зъ Сокаля, Яворова, Сянока, письмо молодѣжи львѣвской и др., щобъ не наразити и нынѣшного числа не неминучу конфискуту. Рѣвно-жь мусили мы выпускати зъ многихъ телеграмъ мѣсяца „небезпечай“. Черезъ тое, правду сказати, телеграммы и письма привѣтній, такъ якъ они оповѣщенной друкомъ, не дають повного образу усопоблена нашихъ братѣвъ на провинціи. Та що дѣяти?!

— Вѣче львѣвскихъ Русинѣвъ отало предметомъ оговорѣвъ не только галицко-польскихъ часописей, але цѣлой заграничной прасы. Можна смѣло оказати, що Русины въ дѣлѣ послѣднего вѣча стрѣчаютъ всюды больше симпатіи, якъ несимпатіи. Несимпатично згадуе о вѣчу Русинѣвъ лишь одна часть польской прасы, а имено та, что стоитъ на жодѣ або на триггельдахъ чи то безумѣвъ чи польскихъ ультрамонтанско-реакційныхъ шовинистѣвъ. О отъывахъ польскихъ газетъ о нашомъ вѣчу говоримо выше.

— Рефератъ п. М. Короля сконфискувала ц. к. прокураторя, тожь не зможемо его въ повной основѣ подати нашимъ читателямъ.

— Выдѣлъ товариства „Просвѣты“ отбувъ дня 6. о. м. засѣданье подѣ проводомъ головы дра Ом. Огоневского. На засѣданю тѣмъ рѣшено мѣжь иными: 1) иболати даромъ деякіа книжочки Ів. Нечасови въ Високовѣ (на Моравіи), Ів. Гудецови въ Празѣ и В. Александрови въ Полтавѣ; 2) причинитася до будовы дому на руску Бурю въ Стрыю квотою 10 зр.; 3) выслати 12 читальнямъ книжочки давнѣйшого накладу даромъ; 4) печатати яко слѣдующую книжочку „Исторію Руси“ Ч. V Олександра Барвѣньского; 5) прочитано рецензію „Географіи Руси“ и рѣшено передати ея автору для выхѣснуня поданныхъ увагъ при обробленю рукописи. Кромѣ того рѣшено ще кілька справъ касовыхъ и администраційныхъ и принято 24 новыхъ членѣвъ.

— Запомогти для священничихъ вдовецъ и сирѣтъ львѣвской архіепархіи высланы вже 17 л. цвѣтня с. р. въ деканаты: 1) станицлавѣвскій, 2) буковинскій, 3) тернопольскій, 4) коломыйскій, 5) березанскій, 6) стрыйскій, 7) золочѣвскій, 8) буцацкій, 9) бродскій, 10) ходорѣвскій, 11) снѣтскій и 12) роздольскій. Высылка въ прочіа деканаты прилагоджуеъ. Асигнована квота для вдовѣ и сирѣтъ за 1883 р. выносивъ звышь 23 тыс. зр.

— Референтами дѣлъ, надѣ котрыми будутъ радити деканальны отпоручники у Львѣвѣ, назначены оо.: 1) крпл. Павликѣвъ буде реферувати о вдовичо-сирѣтскѣмъ фондѣ; 2) архид. Пелешъ о деканальныхъ соборчикахъ; 3) дек. Меруновичъ о асекураціи церквей и будынкѣвъ парохіальныхъ; 4) крпл. Шведицкій о управильненю отношеній мѣжь приходняками и сотрудняками; 5) крпл. Готеровскій о выназначеню часу на каноничній институціи и о роздѣлѣ доходѣвъ; 6) архид. Пелешъ о загалныхъ нормахъ при проектованомъ подѣлѣ деканатѣвъ; 7) крпл. Снгалевичъ въ дѣлѣ поставлюваня старшихъ братѣвъ церковныхъ, приймаия и усуваня давѣвъ, и т. п.

— Крпл. Михаилъ Снгалевичъ именованый пралафомъ домовыхъ пань.

— Зъ Станицлавова одержуемо слѣдующе письмо: Дня 17 (29) цвѣтня с. р. дано было въ Станицлавовѣ львѣвскимъ руско-народнымъ театромъ подѣ управою пп. Вабровича и Гривецкого представленье театральне, зъ которо 51 зр. яко половина чистого доходу выдннуло до касы бурьы братства св. о. Николая. Представленю была наша давня, ніколи не старѣющаяся, и все хорошенька оперетка „Наталка Полтавка“ и мѣщаньска пригода „Тато на заручинахъ“. Межи актами отѣшывавъ п. Ласковскій 3 пѣснѣ, имено: „Recitativo и Арія“ Стефана зъ оперы „Страшный Дворѣ“ муз. Мюношки, „Recitativo и Арія“ Донъ Карлоса зъ оперы „Ернани“ Вердиго, въ середнѣй же другого акту „Наталки Полтавки“ прехорошу пѣсню „Замовляя торбаны“ музика Вербицкого. Игра пп. артистѣвъ и пань артистѣвъ была дѣлочно, спѣвъ же п. Ласковского порывающій. Публика переважно руска збѣралася була доволѣ численно. Управильство Бурьы уважае про тое своимъ прѣтымъ довгомъ — якъ Впов. Дирекція театру, такъ и П. Т. Родимцякъ на згадане представленье потрудившимъ-ся заявити найщирѣйшу подяку. — Отъ Бурьы Братства св. о. Николая, въ Станицлавовѣ дня 23 цвѣтня (5 мая) 1884 р. Т. Шанковскій.

— Народно-русскій театръ заготовивши до Богородчанъ давъ тамъ дня 6 л. мая на перше представленье мелодраму „Вѣдня Марта“. Представленье выпало дуже хорошо. Интелигенція руской и польской зъ самыхъ Богородчанъ и зъ околицъ збѣралася значне число, селянъ также довытъ, лишь мѣщанъ богородчанскихъ було дуже мало, а чей на слѣдующій представленя охотятъ

потрудитася а почувотъ не одно краоне и почувоче слово, що имѣ глубоко въ сердце западе...

— „Schon wieder ein Bankkrach in Lemberg“ — подѣ такимъ заголовкомъ появилась зѣвотка въ вѣднскихъ газетахъ въ справѣ товариства касы заличковои у Львѣвѣ. „Ледво утихомиралося трохи велике зворушенье умѣвъ по поводу краху рустикального банку, а вже може наступити крахъ другою грошевою институціи у Львѣвѣ. Директоръ товариства касы заличковои Пилларскій пропавъ десь безъ слѣду: одинъ догадуются, що доуогивъ сѣя самоубійства, а другіа кажутъ, що вже опинився въ Англіи. Куроуютъ поголосоки, що Пилларскій за своего директорства затративъ 30.000 зр. Минушюю суботы вечеромъ бувъ отъ ще на засѣданю завѣдующою рады, на котромъ сконстатовано „непорядки“ и грожено, що загалный зборѣ членѣвъ, котрый мавъ отбутися другого дня, не удѣлать дирекціи абсолютуріи. На загалный зборѣ директоръ Пилларскій вже не появился. Львѣвскія газеты польскія доносять, що сконтрѣ книгъ въ первой хвилѣ не выкрывъ дефравдаціи, але до вѣднскихъ газетъ пишуть богато о „непорядномъ“ веденю книгъ касовыхъ. Оборѣтъ грошевой товариства касы заличковои выносивъ торѣкъ 1.479.262 зр., а товариство съ неограниченю порукою числитъ до повтора тысяча членѣвъ, мѣжь котрыми запанувавъ теперь великій страхъ. Говорять о преоточѣй ликвидациіи товариства.

О. Иванъ Наумовичъ — якъ мы недавно доносили — вѣсѣ бувъ до президента краевого суда карного заявленье, що переходить на православіе. Теперь „Н. Проломъ“ доносить, що такимъ президентъ суда успѣвъ переслати тое заявленье до львѣвского магистрату, о. Наумовичъ змѣнивъ свое постановленье и откликавъ свое заявленье.

— Смерть еи вел. цѣсаревои и королевои Маріи Анны, вдовецѣ по бл. пам. еи вел. цѣсарю Фердинандѣ. Вечеромъ въ недѣлю рознѣсъ телеграфъ сумну вѣстю по цѣлой австрійской державѣ и наповнивъ сердечнымъ сочувствомъ воѣ народы могучои державы надѣ нещастьемъ, яке дѣткнуло пануючій дѣмъ въ Австрій. Покѣйна цѣсарева була правдивымъ взѣрцемъ христіанскои добродѣтели и любви и отъ часу смерти мужа веда майже наше житье. Зъ палаты своей ніколи не выходила якъ лишь на проходѣ и то лишь на подворье. Цѣсарева Марія Анна Каролина Пія уродилася 19 вересня 1803 р. и была донькою сардиньского короля Викторо Емануила I и Маріи Терезы австрійско-естокско архикнягинѣ. Близничя сестра цѣсаревои, Марія Тереса, була женою князя Пармы, Кароля П. Въ лютѣмъ 1831 р. подружилася она рег просгамъ съ цѣсаремъ Фердинандомъ I въ Туринѣ а отѣсла особисто въ Вѣдні; вѣнчавъ кардиналъ архикнязь Рудольфъ. Въ 1836 р. дня 12 вересня короновалася Марія Анна въ Празѣ на королеву чешку въ королевской палатѣ на Градчинѣ, де яко вдова проживала ажъ до своей смерти. Покѣйна цѣсарева слабувала вже отъ довшого часу и гершла дуже черезъ бессонность. Обдукція показала, що причиною смерти було гипостатичне западене легкихъ. При смерти цѣсаревои были присутней архикнязь Вильгельмъ и арх. Людвикъ, котрый зъ розказу цѣсара прѣхавъ до Праги. Смерть наступила о 5 год. по полудни. Похоронъ отбудеся вѣроятно ажъ въ суботу. По поводу смерти назначена на цѣсарскѣмъ дворѣ тримѣсячна жалоба.

— Зъ Черновецѣ пишуть намъ: Дня 11 н. мая въ недѣлю о 4 годинѣ по полудни отбудеся въ комнатахъ „Руской Бесѣды“ першій загалный зборѣ товариства „Народный Дѣмъ“, для уконствитваня Выдѣлу. Комитетъ запрошуе воѣхъ буковинскихъ Русинѣвъ до якъ наиболѣшней участи въ зборѣ. — Комитетъ.

— Зъ Богородчанъ пишуть намъ: На засѣданю повной рады повѣтовой въ Богородчаняхъ д. 6 мая 1884 збѣжавъ большестою голосовѣ (14 на 24 голосуючихъ) выбранный секретаремъ той же рады п. Анатолий Дудыкевичъ, а на офіціала одноголосно п. Вякентій Книпель зъ Станицлавова, отблжающійся зѣбностями въ рахунковости и працами техничными, яко будущій реконструкторъ дорогъ повѣтовыхъ. Дотычно выбору секретаря „полонія“ заповѣла рекурсу зъ причины, що члены выборѣцъ (Русины) не держалися инотрукціи, а имено обѣщаня конкурсового, въ слѣдъ которо мали мати правни першенство. Но хотя §. 25 инотрукціи споминае, що правникъ мають першенство, но той самъ §. не запрещаетъ, що и иншіа кандидаты, котры выкажутъ свѣдомостеню уставъ краевыхъ и администраційныхъ немеше и вѣдомостеню языковъ краевыхъ и нѣмецкого, могутъ бути выбранными на секретаря.

— Еп. Дунаевскій зъ Кракова пробубае теперь въ Римѣ, де богато конферусъ зъ Змартвухостанцями, Сзунтами и польскими кардиналами. Дня 26 л. цвѣтня мавъ у папы аудіенцію, на котрой вручивъ папѣ 8.600 лиръ „świętopietrza“, зѣбраного, якъ конотатуе „Czas“ (ч. 106), зъ „селянъ и убожшихъ мѣщанъ“. Папа бувъ дуже зрадуваный а сказавъ до кількохъ супроводившихъ епископа польскихъ кобидѣвъ: „Вашъ епископъ — то святый и человекъ!“ Слова тѣ папы мають досыть цѣкаве значенье въ виду вакууючои послыды архіепископа польского у Львѣвѣ... Рѣчь имовирна, що еп. Дунаевскій, втасмиченный у вѣдѣла змартвухостаньскои сзунтской пропаганды въ галицкой Руси, мавъ также зъ отси мисію и въ справѣ руской церкви.

— Молитвословы о Луки Вобровича печатаній польскими лиферами (очевидно для пропаганды польского абецадла въ рускомъ языкѣ) вышли вже зъ друку въ великомъ числѣ примѣрниковъ. Говорятъ люде достойны вѣры, що о. Вобровичъ, не одержавши апробаты своего Молитвослова ані отъ польского ані отъ руского ординаріата, самъ бувъ додавъ до него апробату, заосмотрену ово-

имъ подисомъ, але побѣйше на вѣднские словеса. Але вже самъ фактъ, що зѣвнися бувъ апробувати Молитвослова, и першъ чинили се только епископомъ самъ за себе и характеризуе якъ то такъ и нынѣшній нашъ отношеня зъ Бобровичевы дже не до вѣднскихъ вѣче руске. На мурахъ св. Юра бумъ „Отозва“ вѣчева. О. Вобровичъ казаетъ здирати ея, чого, розумѣея, служающій

— Впр. крылошане оо. Великои и Паскаля дозволили намъ запытатися ихъ въ ресованныхъ жителѣвъ мѣста Львѣвѣ, волю, яко шкѣльнымъ комисарямъ, о. Луки Вобровича яко катыхата въ школахъ, — св. Анны и реальной, и мѣряють дѣло залагодити въ користь родности и нашего обрѣду?

— Зъ Городенки пишуть намъ: Прѣ нашой рады повѣтовой выбрано зъ Іп. Козловского зъ Стрѣльча, п. Пѣрнавтовича а прочіихъ селянъ, мѣжь котрыа ходятьа деякіа пополчничіа жидѣвскои сида редакція „Дѣла“, щобъ ея вѣ товыхъ, то я таки мушу признатися, яко и страшно и соромно писати Скалатчину. Во справѣ Скалатчины И найменши надѣвъ нема, щобъ шкѣла боры, а скалатскій Русины не то, що вѣнкій выборы. Хаба-жь въ цѣломъ нѣ одного священника, нѣ одного национально свѣдомого; хаба-жь воѣ они, ищій Тарасъ — „оглухли, не чууть, мѣняются, правую торгуютъ“... Пѣвбукала пытала кушка честныхъ скыхъ дня 29 л. цвѣтня за своимъ надармо она побывалася за якои породою, — та горе! Оупущена та самои она мусла вдарити лыхомъ съ заложенными руками дивитася на нон хаты. Дуже се сумно, але правдывѣеъ про-те, дорогіа Родимѣ, що якъ що року, такъ и теперь выборы заступникѣвъ по пѣаному, на помачіи рила свои интересы ось кому: Зъ куратрані: 1) ко. Моронгъ лат. пробошъ; 2) о. Я. Шидловскій (зъ Холимьчаны) и 9 селянъ, въ большѣй части вѣтны польскій. Зъ куріи мѣсты выбраи: 1) браты Розенштокъ, жиды, властители зъ Запуста; 2) Вавшкѣвичъ, инсекторъ въ Львѣвѣ. На пять членѣвъ чотыра дѣвъ! Однѣвъ зъ нихъ Явѣцъ не вѣтъ податку, бо есть лишь управительнѣ батька! При выборѣ зъ мѣсты подати на всеобщій вѣстыдъ выгукывали: „Який тяжкій упадокъ! Оттаке то дѣла а спытае кто: чому, то я его зновь ж робять хочъ що-небудь рукой священника?!

— „Русна Бесѣда“ въ Тернополи умѣнена мая въ рынокъ въ каменици Дра М. Лавина на першомъ поверѣѣ.

— „Рускій Правотаръ домовый“ выдаваный кичемъ и Ю. Семегиньскимъ, почнае выдатися въ друкарни товариства имени Шт.

— Стпенди зъ фундаціи Каролины Глиничанъ зр. рѣчно нададо ц. к. наѣстятство на ченъе Инот. Старовингійского пп. Намъ ви и Петру Цапиньскому, слухательнѣ правъ у Львѣвѣ.

— Церковь въ Гусятинѣ выжнѣмъ, въ цѣланьскѣмъ, згорѣла оми днями. Шкода на 4.500 зр., а церковь не була асекурована.

— Сзунтскій мисіи отбудаються въ дѣлѣ 18 л. мая въ лат. костелѣ въ Кривчи, цѣланьскѣмъ. Рускимъ священникамъ препоручити участь въ церковныхъ отиравахъ.

— Открытые читальнѣ въ Високобичахъ, сѣланьскѣмъ, до прихода въ Ременовѣ, отбудаються с. р. Село то числеть ледви 30 селянъ, а однакъ має филиалну церковь и ву школу, вже по томъ побзати, що ома громада, дѣвача о томъ разѣ лѣшій порядѣ. При дѣятельной участи мѣсцового Високобичского, мѣсцового учителя п. Маи и при неутомимѣмъ трудѣ и радѣ порядѣ Чернецкого осунуваа ообщѣ чотсва са трымъ и читальню. На торжественне откритыи запросила гостей зъ окрестности и зѣ Сусѣднскихъ селъ, де вже суть читальнѣ и Стронятына, Подлѣсокъ, Ременова и др. — были высланыи читальнѣ, дальше прибути отавствѣй громады въ Жидатичахъ, де и читальнѣ послѣдуе въ суботу, и гости тѣтова, де читальня откритыя въ другу бѣтѣ. Зѣ Львова на трехъ подѣвахъ прибули легенты, пп. профессору: Вахняничъ, К. и хоръ студентѣвъ-сѣванѣвъ, членѣвъ отѣ зѣ Львова застали вже въ читальнѣ нецконого зъ Стронятыны и Кривничского зѣ Села; небавомъ прибувъ зъ Ременова о. Ковшеничъ. Отворене читальнѣ зачалася тѣмъ, до которо станули воѣ три дѣтныи воѣ гости зѣ Львова и окрестности и мѣста мада. По томъ откритыи загалный зборѣ читальнѣ трудоловийнѣ о Чернецкій промовою, въ котрой вказываа на цѣль заявлявъ надѣю, що она при помощи жидѣ-

дича и доброго учителя, развиваются буде хоро-
шо. По сьмъ выстунивъ на вывшоене мѣоце п.
Вахняннѣ. Онъ пооянвѣ образъ польского ма-
лара Матейка „Витва подъ Грунвальдомъ“ въ той
особоѣ, що поучавъ, кто то були крестовой ри-
царѣ, кто ихъ оправдавѣ на каркъ Поляковѣ и
Русиновѣ, якъ побѣдѣи муоля польскіи королѣ
и руско-литовскіи князѣ бороняио на супротивѣ
ихъ оилъ, що то бувъ Грунвальдъ, якъ убирал-
оа ти рицарѣ та якъ прѣйшо межи ними а поль-
скими и руско-литовскими до великои бит-
вы, въ котрой руско-литовскіи полки, подъ про-
водомъ хороброго кн. своего Витовта ихъ побѣдили.
Прелегентъ, котрого яонихъ выводѣтъ слухавъ
народъ съ великою увагою, оказавъ дальше, що
польскіи маларь Матейко на образѣ той битвы,
намалювавъ лишъ польского короля Ягайлу, Чеха
та якогося Турка, а не намалювавъ Русина, ко-
трой причиноа головою до побѣды подъ Грун-
вальдомъ. Вказуючи на велику, простору Русь,
на ея давню силу и повагу, высказавъ бесѣдникъ
надѣю, що не умремо, не загинемо, коли честно
трудитисъ будемо для добра великои рускои ѳт-
чины. Громкій оклики „славно“ и оплески були
нагородоу за добру науку. — Другій прелегентъ
пооянвѣ народнѣй вѣрваня и кавки. Въ нагороду
одержавъ за цѣкаве поучене рѣвно-жъ признаеиъ.
Третій зъ порядку, п. Врецьона, говоривъ повѣст-
ку о двоухъ братахъ, зъ котрыхъ одианъ бувъ мар-
нотратный, злославный и безбожний, та промар-
нувавъ всю батьковщину и зѣйшовъ на бѣду, а
другій бувъ уминымъ, честнымъ, трудолюбивимъ,
ошаднымъ и поважнимъ та тымъ чеснотами зъ
нѣчого добився майна и отавъ вѣнци маючымъ го-
сподаремъ; якъ першій бувъ самъ собѣ ѳбдоу такъ
другій бувъ собѣ щастьемъ. Оплески нагородили бе-
сѣдника за его дуже морально и зъ тѣя народа
взяту науку. — Теперь при помочи физикальнѣхъ
инструментѣвъ пооянвѣ п. Вахняннѣ электрич-
ность, електризуванѣ вохъ, представивъ творе-
нѣея землѣ и ея плодѣвъ передъ потопомъ и по
потопѣ, та творивъ при помочи магичнои лѣхтарѣй
цѣкави образы на стѣнѣ. Выклады ти скончилио
доперва околѣ 12 години въ ноци. По нихъ слѣ-
дувало ошоене участникѣвъ торжества: грома-
да принимала селянъ, а п. Виолобѣцкій принявъ
своимъ коштомъ гостей зѣ Львова. При вечерѣ
вшоене тоасты въ честь прелегентѣвъ, о. Чер-
нецкого, п. Виолобѣцкого, котрый вшавсяея та-
кожъ въ члены читальнѣ и еотъ ея вице-презесомъ,
въ честь творцѣвъ читальнѣ и честныхъ Виоло-
бѣчанъ. Околѣ 4 години рано попрощали Льво-
вянъ честнѣй Виолобѣчане, и при сѣбѣ „многая
лѣта“ выпрашили ихъ зновъ на трехъ побѣдахъ
домѣвъ. Честь имъ и часть Боже! — В.

— Въ Камѣнцѣ львѣнѣй повѣта равского ѳбдуло-
ся торжественне ѳтрытѣ читальнѣ дня 14 (26)
цвѣтня. Въ торжествѣ томъ взяли участь оо. дек.
Гавришкевичъ, Лука Лѣосякъ, Сильвестеръ Сте-
цакъ и Стеф. Сапрузъ, дръ Дрималикъ съ хо-
ромъ ѳбщавцимъ зъ Жовквы, п. Сушко учитель
зъ Добрусова и др. По богослуженю удалося воѣ
до хаты ч. господаря Стефана Бушмы, де було
приготоване приянѣе гостей ѳбдомъ. По ѳбдѣ
о. дек. Гавришкевичъ ѳтрытѣ читальню хорошою
промовою. Потому ч. Петро Лишакъ пооянвѣ
статуты а дръ Дрималикъ промовавъ въ имени
жовковскои читальнѣ. Слѣдувавъ выбѣръ 12 чле-
новѣвъ выбѣду, до котрого выбравъ мѣжъ иншими
о. Гавришкевичъ за предѣдателя, ч. Стеф. Буш-
ма за заступника, а Петро Лишакъ за секретаря.
Потому слѣдувала часть забавна. Жовковскіи ѳб-
шавки ѳбщѣвали гарно кѣлька пѣсенъ; мѣжъ пѣ-
снями говорено бесѣды а П. Лишакъ выголосивъ
дуже удачно двѣ декламаци: цѣлу „Наймичку“
Т. Шевченка и оѣй власнѣй поэтичнѣй утворѣ.
Пѣанымъ вечеромъ закончилося торжество и всѣ
розѣйшлася съ наибольшимъ вдоволеньемъ.

— Зъ Перегѣнського пишуть намъ: Громада
Рысьняте въ повѣтѣ долиньскѣмъ закладае у
себе читальню. Статуты вразъ съ поданемъ вже
вносится до ц. к. наѣбѣнництва. На поданю под-
пасалио члены основатѣли: Вас. Матулякъ, на-
чальникъ громады; Стеф. Кочержукъ, Оноф. Фе-
някъ, Вас. Хортѣвъ, Вас. Матулякъ, мол.; Ив.
Сверданъ, Ив. Матулякъ и ще 17 господарѣвъ.
Се перша читальня въ куцѣ перегѣнскѣмъ.
Громадяне Рысьнятого оказують одушевлене для
поступу и просвѣты. Часть Боже!

— Про дефракци п. I. Вержбицкого зъ Комарна
наша часопись вже давно перша подала вѣдомѣсть
— и ошновила тымъ ѳфициумъ boni vitii, бо звернула
загалну увагу на пальцѣ того панка, котрый бувъ
колѣво швецемъ, а потому вываивавъ на касиера
товариства задаткового и на касиера при-
вѣли рустикального банку въ Комарнѣ. Коли-бъ
п. Вержбицкій бувъ собѣ швецемъ и дося, то
може бути, що бувъ-бы и бездоганнымъ члове-
комъ, хочъ-бы при томъ бувъ и такимъ патри-
отомъ, якъ самъ Кляинскій... Коля-жъ бо то ляхо,
що наша „полонія“ якъ заиримѣтѣтъ швеця па-
триѳта, заразъ силомѣцъ тягне его зъ швецкого
стѣлчаника, заразъ тыче ему въ руки „грозъ ру-
блиогу“ и робить его агитаторомъ протавъ Ру-
сьняновъ... А на шо потому сходить такий галицкій
Кляинскій и агитаторъ — на се мы мали вже
доволѣ доказѣвъ, а найяснѣвѣйшій маемо ось те-
перь на п. Вержбицкѣмъ. Отъ вже наконецъ и
вчерашна „Gaz. Narodowa“ помѣстила дописъ зъ
Комарна, зъ котрой дождѣуемо по новый ге-
ройскій подвигъ п. Вержбицкого. „Дня 4 мая —
писше дописуватель — ѳббулся рѣчнѣй загалнѣй
зборѣ товариства задаткового въ Комарнѣ, заре-
естрованого съ необиежевою порукою. Загалнѣй
той зборѣ ѳзначався необычайнымъ оживленьемъ
а навѣтъ бувъ досытъ бурлявымъ, а причиноу
того бувъ фактъ, що завѣдуюча рада не могла
поставити вноене о удѣленѣ абсолюторѣ дирек-
циѣ, бо она не була въ силѣ здати справы зъ

значнои сумы грошей. Поднесено на зборѣ факты
дуже обтяжающѣ дирекцию и раду надзоруючу, а
я наведу тутъ лишъ одианъ зъ многихъ примѣ-
ровѣвъ. Касиеръ товариства I. В. доставѣ ѳтъ ди-
рекциѣ листъ съ квотою 680 зр. для пересылки
почтою до Самбора. Касиеръ розпечатавъ листъ,
грошѣ вынявъ, оховавъ, а ошобла купивъ собѣ
за нихъ домѣ. По двоухъ мѣсяцахъ выдася опро-
невѣрство касиера, а дирекциѣ не то шо не ѳтдала
его судови, не то шо на дальше касиера задер-
жала въ урядованю, але шо дала ему другій разъ
грошѣ на покрывѣе здефравдованыхъ и противъ
статутамъ не зажадала навѣтъ ѳтъ него кавциѣ.
То отакося ще передъ двома роками и доперва
сего року, коли п. I. В. увязнено за проневѣр-
ства въ филиалнѣй касѣ рустикального банку,
удѣлено его ѳтъ касиерства въ товариствѣ за-
датковѣмъ. Факту сего и многихъ иншихъ подоб-
ныхъ, поднесеныхъ на зборѣ, не могли запречи-
ти аиѣ дирекциѣ, аиѣ рада завѣдуюча. Лучалюи
и денне дефракциѣ, але чтобы цѣла дирекциѣ и
рада завѣдуюча мали ихъ покрывати и немовъ
солидаризуватися съ ними, то вже рѣчь небувала.
Мямо того всего верховодячка клика зновъ успѣла
при помочи своихъ крикличныхъ пошленникѣвъ
перевести выбѣръ своихъ компетентѣвъ на каси-
ера, контролора и на одного члена рады завѣ-
дуючои. — Перерываемо на сѣмъ мѣоци дописъ
зъ Комарна въ „Gaz. Nar.-ой“, бо вже и сего до-
сытъ для характеристики нашої автономичнои
„польскои господарки“...

— Застрѣвимо вчера у Львовѣ въ будынку же-
лѣзницѣ Кароля Людвика Антоній Фанци, надъ-
експедиторъ желѣзницѣ, съ пенсїею до 3000 зр.
рѣчно, зать купца Вивклера. Самоубийство ош-
нявъ въ повной притомности духа. Стрѣливъ собѣ
револьверомъ въ скрань. Причына самоубий-
ства поки-шо не вѣдомо.

— Процесъ Иги. Крашевского и Генча ѳббудеся
вже 12 л. мая въ Липоку передъ карнымъ сенатомъ
державнои суду. Крашевскій за-для слабого
здоровя выпущеный на волюю стопу, а Генчъ
остае доси въ слѣдчѣй вѣзницѣ. Генчъ естъ поза-
службовымъ капитаномъ прускимъ и секретаремъ
телеграфичнымъ. Кромѣ тыхъ двоухъ обжалова-
ныхъ велоея первѣбно слѣдство ще протавъ
двоухъ людей Полака Владислава Конопацкого и
пенсїонованого руссийского майора Ст. Богдановича,
але пѣзѣвѣше прокураторѣ ѳтотупила ѳтъ
ихъ обжалованя. Крашевскій писавъ пїсьма ми-
литарного содержания, а чтобы дѣйти до потріб-
ныхъ матерїалѣвъ, уживавъ за посередника про-
живавшого тогда въ Бердичѣ литерата жидика
Адлера и черезъ него плативъ грубо Генчови за
таки матерїалы. Генчъ, чловекъ войсковый, мавъ
прїоступъ до офицѣровѣ, старався позыскувати
ихъ и подѣвъ покрывкою, що ѳвъ пише працѣ вой-
сково науковѣ, выдѣстававъ ѳтъ нихъ така вой-
сковѣ акты, котры для добра державы повинни
бути задержанъ въ урядовѣй тайнѣ, и передававъ
ихъ Крашевскому. На свѣдѣкѣвъ при процесѣ бу-
дутъ покликанъ рѣжнѣ офицеры зъ генерального
штабу, зъ министерства войны и зъ арміи.

— Зъ Рогатына пишуть намъ: Рѣдко лучаеся намъ
прочитати депѣ зъ Рогатынского, то-жъ я постано-
вилъ написати на теперь про мѣоцевѣтъ Бабинцѣвъ
передѣлѣтѣ рогатынского. Естъ тамъ вже чи не ѳтъ
20 лѣтъ парохомъ о. Володимиръ Чировскій. Пра-
вдывѣй то настырѣ и отѣцъ народа! Передъ 10 ще
лѣтѣми завѣвъ ѳвъ тамъ братство тверезости, зало-
живъ касу пожичкову, що мае вже до 3000 капи-
талу, поставивъ красну муравану церковь, що ве-
личаеся на цѣлу околицю. О. Чировскій дѣлае въ
громадѣ яко членъ рады громадскои, а вразъ и съ
старшимъ братомъ Як. Давилокомъ естъ члове-
комъ рады повѣтровои. Онъ то головою постарав-
ся, що руска бурса въ Бережанахъ достала зъ
рогатынской рады ловѣтровои вже два разы по 100
зр. запомага. О. Чировскій такъ зъумѣвъ прива-
зати до себе вохъ громадянъ, що они у вохъ
дѣлахъ народныхъ идуть смѣло за своимъ ду-
шпастыремъ. Для пїсьменныхъ господарѣвъ и для
молодѣжы справдуже о. Чировскій книжочки на-
шихъ просвѣтнѣхъ товариствъ. Здалася-бы ще
лишь въ громадѣ читальня, за котроу вже воѣ
пїсьменнѣй въздыхають. Маемо надѣю, що и въ
дѣлѣ читальнѣ многозаслуженый нашъ о. Чиров-
скій такъ потрудится, якъ доси трудився въ и-
шихъ користныхъ для народа дѣлахъ.

— Кто-бы хотѣвъ набути найновѣйшій образъ „Дѣ-
вичъ-вечеръ“ звѣстнаго маларя Маковского, ав-
тора образѣвъ до „Тараоа Бульби“ Гоголя и о-
бразѣ „Вечеръ недѣльный на Украинѣ“, — зво-
лятъ до 25 л. мая прислати на руки редакциѣ „Дѣла“
4 зр. 50 кр. Образъ той 1 метръ довгїй а 3/4 ме-
тра высокїи коштуе въ Петербургѣ у накладцѣ 3
руб. 60 коп. — В. Ш.

Вѣсти Авпархїяльнѣй.

Зъ АЕпархїи Львовокои.

Митроп. консисторїѣ ѳзначила о. Іос. Ти-
шинского пароха зъ Голуботова, дек. стрѣйского,
по поводу его кувлея 50-лѣтнего священства ти-
туломъ кансио. совѣтника съ правомъ уживаня
крылош. одежи.

Введенъ въ душпастырскїи посады оо. 1) Во-
лодим. Нанасѣй яко сотрудникъ въ Угринкѣв-
цахъ; 2) Пав. Чмола яко завѣдатель Плетенячъ;
3) Володим. Стефановичъ яко сотрудникъ въ Тыс-
меници и 4) Іос. Любянецкій яко сотрудникъ
въ Яблонѣвъ; 5) Созонтъ Медвецкій яко завѣд-
атель Насташина.

Канонишину институцию получивъ о. Ив.
Могилницкій на Сороки; 2) Александръ Юрикъ на
Волю велику; 3) Ив. Рудницкій на Высѣчку; 4)
Пет. Савчинскій на Фрагу.

Митроп. консисторїѣ удалося до ц. к. на-
ѣбѣнництва I) въ дѣлѣ канон. институциѣ оо. Ил.

Курпяка на Карлѣвъ и Іос. Гаваньского на Вы-
шнѣвцѣ и II) чтобы наѣбѣнництво пропозицию на
Подберѣзцѣ ѳтступило впередъ Выдѣлюи красво-
му, котрому служить въ сѣмъ случаю право пре-
зенты.

Личнѣй додатокъ по 100 зр. рѣчно зъ фон-
ду религїоннои получивъ о. Теоф. Лисенецкїй, па-
рохъ зъ Турьяхѣ.

Ц. к. Наѣбѣнництво позволило на дотацию
210 зр. для сотрудника въ Ошлуцку о. Іосифа
Шпанковского.

О посаду сповѣдника архикатедрального при
храмѣ св. Георгїя подався о. Титъ Войнаровскїй.

ПОСМЕРТНѢЙ ВѢСТИ.

— Юра Шкриблякъ Юринокъ, звѣстнѣй самородный
артистъ токаръ и рѣзбаръ упокоюся на тѣф на
самый Великденъ сего року въ Яворѣвъ коло Ко-
сова въ 62 роцѣ житя. Вѣтъ тая дуже прикро-
насъ тронула, бо се зѣйшовъ зѣ свѣта невычай-
ный талантъ руского народа, талантъ такий, що
якъ-бы бувъ мавъ можнѣсть выобразуватися въ
своѣй штудѣ, то безперечно проиѣтъ-бы бувъ на
весь свѣтъ славу руского имени. Пок. Юра Шкри-
блякъ бувъ чловекомъ непїсьменнымъ, але зъ при-
роды вже дуже интеллигентнымъ, спокойнымъ, ѳд-
данымъ цѣльямъ существомъ лишъ своѣй штудѣ.
Се була натура артиста въ повѣмъ значеноу сло-
ва. При помочи зрядѣвъ, якъ самъ собѣ все
осконструувать и приладивъ, выроблявъ ѳвъ и вы-
рѣзывлявъ зъ дерева пречуднѣй топорѣвъ, барылокчи,
боклаги, фляшки, подставки и т. п. Все, що вы-
пускавъ зъ своихъ рукъ, носило на собѣ знамя
догово вытравелои працѣ и артизму та гармонїи
въ композициѣ и выкѣченю. Надъ двома топорѣ-
вцами пересиджувавъ покойный Юра цѣлый тыж-
день. Утворы его рукъ будили загалнѣй подѣвъ
на выставахъ у Львовѣ, въ Коломыйѣ и въ Трїестѣ.
Пок. Шкриблякъ удостоивао двоухъ медалѣвъ за-
слуги зъ выставъ у Львовѣ и Трїестѣ и цѣсар-
ского дарунку въ дукатахъ. Щастье, що штука
пок. Юры Шкрибляка не вохѣмъ зѣйшла съ нимъ
въ могилу, бо оставивъ по собѣ сына, въ котро-
го нхтхнувъ замилуванѣе до своей штуки. Уми-
раючы не лишивъ по собѣ маатку, бо по перше
не мавъ ѳповѣднѣхъ приборѣвъ до швидкого про-
дукovanja своихъ товарѣвъ, а по друге, шо мавъ
велике чинолѣ рѣднѣ, котрой оплачувавъ ихъ пай-
ки зъ посѣдженного газдѣводства. Перомъ ему зем-
ля и вѣчна ему память!

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.

(+) Въ дѣлѣ альманаха „Нива“, котрый мае вый-
ти въ Одесѣ въ намѣмъ языцѣ, пише „Одескїй
Вѣстникъ“ (ч. 81 с. р.): „Въ послѣднѣмъ числѣ
„Од. Вѣстн.“ мы перепечатали звѣстку львовского
„Дѣла“ о томъ, шо въ Одесѣ мае бути выданый
украинскїй альманахъ „Нива“. Звѣстка тая въ
загалѣ достовѣрна, только въ деякихъ подро-
бностяхъ не точна. Выдавецъ дѣйствию предложивъ
цензураному комитетови доволѣ объемыотый збѣр-
никъ, названный „Нива“, але въ збѣрнику томъ
властвовому „науковому“ ѳдѣлюи удѣлено поки-
шо дуже незначне мѣоце: помѣщена невеличка
статїя, поясняючка пѣсонѣ збѣранъ на Подѣлю, та
характеристика звѣстнаго поэта Стефана Рудань-
ского пѣола опоминокъ его товаришѣвъ. Все жъ
проче принадлежить бедѣтристїѣ и поэзи. Не су-
мѣваемъ, шо выдавецъ не залишѣтъ помѣщати
въ подѣбныхъ збѣрникахъ, коли только не стане
на першій пробѣ, и науковѣ статїи, але поки-шо
и за се спаси Бѣгъ! Мы чули, шо въ збѣрнику
будѣ помѣщений одианъ зъ найудачнѣйшихъ тво-
ровѣ п. Неучѣ — нове ѳповѣданѣ въ роцѣ „Ба-
бы Параски“, только больше удачне, богато по-
езїи и другихъ утворѣвъ. Выдавецъ намѣрия та-
кожъ умѣстити въ „Нивѣ“ рисунки работы одно-
гъ зъ одескихъ артистовѣвъ.“

— Литературнѣй вѣсти зъ Нїва (Донисъ). Огонни днѣ-
ми на свѣтахъ доведоло менѣ почувти дуже добру
литературну новину, котроу и мушу подѣлитися
съ Вп. читателями „Дѣла“. Я прочитавъ въ ру-
кописи три драматичнѣй творы О. Я. Кониского:
драму „Ольга Носачѣвна“ и двѣ комедїи: „По-
вѣсахъ текло та въ ротъ не попало“ и другу:
„И на пронозу естъ заноза“. Драма въ 4 дѣяхъ
зложена на историчныхъ документахъ зъ часѣвъ
царя Петра (початокъ XVIII вѣку), коли въ Рос-
оїи доволѣ було самого брехливого доносу, чтобы
неповинный чловекъ попалъ у руки ката и по-
плативъ въ „застѣнку“ на „дыбѣ“, а потѣмъ ще
и на „кобылѣ“ кусками живого мяса, потерявъ
ноздрѣ и понавъ на вѣки въ каторгу. Ся чума
въ формѣ „новыхъ порядковъ“ не минула и У-
краины. Въ Глуховѣ въ церковнѣй школѣ дяка
Львоого були учителями: молодой козакъ Лука
Нечитайло и великоросѣ Григорїй Митрофановъ.
Митрофановъ сирота, ще малѣтъкомъ зайшовъ
на Украину и перенявъ украинску мову и зви-
чай. Онъ прїятель и другъ Луки. Оба они зако-
наѣ въ молоду красиву вдовину дочку Ольгу
Носачѣвну, батько котрой погибъ десь съ коза-
ками на фянскихъ болотахъ, козацкои Ладж-
скїи каналь. Разъ передъ Покровою 1722 р. Ми-
трофановъ подолухавъ розмову Ольги съ Лукою
и дождѣваося зъ нею, шо Ольга его зневажае, а
любитъ Луку; у него родилося думка звести зѣ
свѣта Луку. Другого дня у вечерѣ школярѣ под-
гуляли и подѣлиа. Зъ язика подѣлиого Луки выр-
валосъ слово про „новый порядокъ“. Митрофановъ
донѣсъ. Луку забави въ колодку, ѳтвели его въ
Моокву, тамъ его „пытали“, вырвавши ноздрѣ и
заслали на вѣчну каторгу; а Митрофановъ одер-
жавши за своѣй доносъ нагороду грѣбнѣи, вернув-
ося въ Глуховъ. Ольга зустріши его на вечер-
нихъ, заколола ножемъ. Живо стоить украин-
скїи образы Ольги и Луки, яко годовныхъ геро-

ѣвъ и не менше живымъ и симпатичнымъ ото-
питъ образъ Львоого, старого Запорожца, котрый
подтопаннѣ старѣ свои кости прїиѣтъ на спочинѣ
у рѣднѣй Глуховѣ и тутъ ставѣ дячкомъ, завѣвъ
школу и ширявъ просвѣту. Въ комедїяхъ авторъ
бере súčasну жизнь темныхъ, яко-бы „просвѣще-
ныхъ“ селянскихъ полупанковъ и городяиокихъ
мѣщанъ и въ образахъ ихъ показуе тую демора-
лизацию, котра пануе теперъ на Украинѣ. Сѣль-
скїи лѣкаръ Михно, чтобы выкрутитися зъ жидѣв-
скихъ долговѣвъ, посватаво до старои некраонои,
але дуже богатои дѣвичныи Гринѣвны, и на га-
рантию собѣ взявъ ѳтъ неї вексель на 6.000 руб.
Черезъ кѣлька днѣвъ ѳвъ закохавося въ молоду,
красиву и богату вдову Сакунку и посватавося
до неї, кинувши Гринѣвну и не вернувши ѳй
веколя, а гадаючи взыскати по нему грошѣ. Гринѣ-
вни за помочою двоухъ сватѣвъ Зайчихи и Проѣ-
мїихи, розотроке сватане Михна съ Сакункою.
Михно вертаеся до Гринѣвны, она нѣ-бы процае
ему, згоджуея одружитися съ нимъ, але выма-
нивши своѣй вексель, прогнае Михна. Тяжкїи
выливъ роблятъ героѣ комедїи: „По вусахъ тек-
ло“; нѣ на кого зъ нихъ спочити серцемъ: не
вдержася зѣ смѣху, дивлячиося на Зайчиху и
Проѣмїиху — сикъ Добчиньского и Вобчиньского,
але зъ подѣ того смѣху вырываеся тяжкїи сумъ...
За те въ комедїи „И на пронозу естъ заноза“
спочиваеся на симпатичному образѣ честного
чловека Нетаги, члена городской управы. Тутъ
показуеся, якъ проноза Ходика своимъ банкомъ,
наче обменякомъ, здавивъ उसे мѣсто. Будучи
городскимъ головою, ѳвъ граде, шахруе и перекла-
дае громадске добро въ свою кишеню. Отъ же,
зробивши подлогъ на пляны, чтобы засвоити собѣ
куеснѣ городскои земли, Ходика поймавося въ ру-
ки Нетаги и крутатого наче муха въ окропѣ. Але
Нетага завѣряеся, шо Ходика така ошла, шо ѳн-
циально его не покараеся, ѳвъ выиде оухимъ зѣ
воды. Нетага примушуе его только на те, чтобы
ѳвъ давъ жертву 2.000 р. на ту саму гимназию,
котру Ходика хотѣвъ обѣратити. Разомъ съ тымъ
Нетага бачить, шо и все мѣсто и его семья (те-
ща, шуринъ и жѣнка) таке багто, зъ котрого
треба вѣткати, а то загрузнешъ у нему и пото-
нешъ, — ѳвъ кидае семью и выѣздитъ въ друге
мѣсто. — Не можна не побажати, чтобы воѣ ѳи
три творы являлися швидше и въ печати и на те-
атрѣ, ча то въ Украинѣ, чи хочъ въ Галичинѣ. —
Мик. Галузенко.

Переписка Редакци и Администраци.

Вп. Пштыцку. Статутъ Вашои читальнѣ мы
заразъ на другій день ѳтдали ц. к. наѣбѣнництву.
Обчислѣтъ ѳтеж, чи манувъ вже ѳвѣтнѣй рѣчи-
нецъ, въ котромъ можна уважати статуты мѣч-
ки потвержденными. — Вп. М. Д. Пїсьмо Ваше
одержали. За уваги дякуемо. Съ „Чубиньскимъ“
сталаося ошибка друкарока замѣсть „Чубиньскїй“.
Дотычно замѣтокъ о „Календарѣ Провѣты“ звер-
немо увагу выданнѣтвѣ на замѣнѣнѣ Вами рѣ-
чи. — Вп. С. З.—кїй. Больше годѣ було, бо такъ
и видѣли мы виоачїи надъ нашимъ „Дѣломъ“
мечъ — прокураторїи.

Подяка.

Неумолима смерть забрала найдорожшу же-
ну мою Францѣшку, сердечну матѣрь 2 дрѣб-
ныхъ дѣточокъ. Въ прѣтяжкомъ моѣмъ горю най-
шлиося однакъ люде, що помѣчноу рукою и те-
плымъ сердцемъ улекшали менѣ долю. Тымъ то
Добродѣямъ моимъ окладаю на сѣмъ мѣоци прї-
ядноу сердечну подяку, а дякую имено: Вп. и
Всч. о. Ом. Дѣдяцкому, почетному крылошани-
ну, пароху Мостѣвъ Великихъ, и предѣдательни
мѣоцевои рады школьной, якъ такожъ цѣлѣй Го
Всч. Роднѣй за торжественне похоронене Покой-
ной, за благородну помѣць матерїальну и мораль-
ну якъ подѣ часть чаю негду Покойной, такъ и по-
оля тогю; Всч. о. Бр. Ляшкови, лят. парохви,
за безынтересной труды и звѣдчене похоро-
ну; Чч. братовѣмъ церковнымъ и костельнымъ
за ихъ доброхотнѣй заходы и жертвы; Вп. дру
Дрималикову зъ Жовквы за ласкави труды и мѣ-
оцевому лѣкарви Вп. Деревени за безынтере-
совну помѣць лѣкарю, якъ такожъ Всч. женѣ
сего послѣдняго Добродѣя, шо заразъ по смерти
Покойной прїтуляла въ своѣмъ домѣ мои дрѣбнѣй
сирѣтки и занялася передохороннымъ прагто-
вльнємъ; Вп. Райдлово, майорони и помѣщичку
зъ Волицѣ, и Всч. Го подрузѣ, якъ такожъ Всч.
п-и Протунговѣй, женѣ начальнича мѣоцевого
суду, Вп. Федькиному, мѣоц. почмаѣтрови, и Всч.
п-нѣ Цѣл. Лянгъ за Ихъ щарѣ ошувѣтвѣ и вѣнцѣ
надгробнѣй; П. Т. интеллигенциѣ мѣоцевѣй и мѣ-
щаньствоу за звѣличене походу; Вп. товаришеви
мому Мригодокому зъ Дворецъ, шо подѣчаеъ та-
кои непогоды прїѣхавъ на похоронѣ; Вп. мому
наставникви Саркевичу, окр. инспекторви шк.,
шо въ кѣлька день по похоронѣ прїѣхавъ до ме-
не нарочно, чтобы мене въ моѣмъ горю потѣшити;
въ концѣ Всч. о. Фолисови зъ Розджалова, Вп.
Санетрѣ, почмаѣтрови зъ Красного, Всч. о. Кол-
тунюкови зъ Комарна, Вп. пп. учителямъ Васи-
левичеви зъ Реклици, Островерѣ зъ Сокала и
Легензѣ зъ Жовквы за Ихъ ширѣсердечнѣй пїсьма
сожалѣючїи. Воѣмъ Вамъ, П. Т. Добродѣѣ, ще разъ
моє голосне „Слава-Бѣгъ!“

Иванъ Миллиоскїй,

управитель школы въ Мостахъ Великихъ.

Жельзничнѣй поѣзды.

Отъ 1 червня 1883 послѣа годничка львовского.

Приходять до Львова.

ЗЪ КРАКОВА: о год. 5 мин. 40 рано поѣздъ поѣ-
пѣшнѣй; о год. 9 мин. 27 вѣч. поѣздъ особовѣй; о год. 11
мин. 40 передъ пол. поѣздъ мѣщанѣй, о год. 7 мин. 54
вѣч. поѣздъ локальнѣй.

Отходить 30 Львова.

ДО КРАКОВА: о год. 10 мин. 50 вчеромъ поѣзд поспѣшнѣй, о год. 4 мин. 5 рано поѣздъ особовый, о год. 5 мин. 9 по пол. поѣздъ мѣшаный и о год. 6 мин. 35 — чд по поѣздъ львовальнѣй.

ДО ЧЕРНОВЕЦЪ: о год. 6 мин. 30 рано поѣздъ поспѣшнѣй, о год. 12 мин. 15 по пол. и о год. 11 мин. 10 вь вочи поѣздъ мѣшаный.

ДО ПОДВОЛОЧИСКЪ: зь головного двѣрца о год. 6 рано поѣздъ поспѣшнѣй, о год. 12 мин. 38 по пол и о год. 10 мин. 31 вѣч. поѣздъ мѣшаный.

ДО СТАНИСЛАВОВА: на Стрѣжѣ, рано о год. 7 мин 5 поѣздъ мѣшаный; вѣч. о год. 7 мин. 10 поѣздъ омнбусовый и о год. 11 мин. 20 передъ пол. поѣздъ львовальнѣй Львѣвъ-Щерѣцъ.

ДО ПОДВОЛОЧИСКЪ: зь двѣрца Подзамче и год. 6 мин. 10 рано поѣздъ поспѣшнѣй, о год. 1 мин 4 оо пол. и о год. 11 вѣч. поѣздъ мѣшаный.

Курсъ львовскій въ днѣ 8. л. мая 1884.

	ПЛАТЯТЬ ЖДАЮТЬ	
	австр. валютою	р. кр.
1. Акція за штуку.		
Жельн. Кар. Людв. по 200 р.	286 —	289 —
Львѣв.-черн.-яв. по 200 р.	185 25	188 50
Банку гилл. галиц. по 200 р.	298 —	303 —
2. Листы заст. за 100 р.		
Общ. кредит. галиц. по 5% ав.	100 —	101 —
" " " по 4% ав.	92 50	94 —
" " " по 5% ав. период.	100 —	101 —
Банку гилл. галиц. 6% ав.	101 55	102 55
Листы дов. гал. руот. банку п. 6%	— —	— —
3. Листы довжнй за 100 р.		
Общ. роль. кред. Завед. для Гал.	97 —	100 —
и Буков. 6% львов. въ 15 лѣтъ	— —	— —
4. Облиги за 100 р.		
Индемнизаци галиц. 5% м. к.	100 70	101 70
Облиги комунальнй Гал. банку	— —	— —
рутинк. 6%	— —	— —
Пожнички кр. зь р. 1873 по 6%	101 50	102 50
5. Лбсы мѣта Кракова	17 —	19 —
Станиславова	22 50	24 50
6. Монеты.		
Дукать голландеркй	5 63	5 73
цѣсарскй	5 65	5 75
Наполеодоръ	9 59	9 69
Павимперялъ	9 90	10 —
Рубель росойскй орбынй	1 54	1 64
паперовый	1 22 1/2	1 24 1/2
100 марокъ нѣмецкйхъ	59 20	59 85
Срѣбро	— —	— —

безъ текучого кул. безъ купону

Всѣхъ наукъ лѣкарскихъ Дрѣ Щастный Сельскій

бывшій асистентъ профессора болѣзней жѣночнхъ университету вѣдньского, Дра бар. 1082 К. Рокитанского 1—?

переселився до Львова
и ординуе яко спеціалистъ въ жѣночнхъ болѣзняхъ и операторъ отъ 2-гои до 3 1/2 години по полудни въ оубѣ помешканю при улицѣ Чарнецкого ч. 2.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ
1009 (36—?) поручае
препараты зь гумы и выробы кавчуковй
для потребъ хирургичныхъ и иншихъ подбныхъ.

Дрѣ В. Кретовичъ

ординуе якъ въ лѣтахъ попередныхъ
въ Карльсбадѣ.
Мешкае въ Штадтѣ Варшавѣ.
1083 (1—6)

Завѣдомленье

Подписаный завѣдомляе П. Т. Интересованныхъ, що має на продаж зъ своєї пасѣки 50 пнѣвъ Держондѣв съ ччолами, а 30 пнѣвъ Держондѣв порожныхъ. Кто-бы хотѣвъ вѣйти со мною въ переговоры, зволить удати-ся на адресу:
Даниль Крупка
парохъ въ Подбѣрцахъ п. п. Винники.

Въ администраци „Дѣла“ можна дѣстати слѣдуючы працѣ бл. п. **Володимира Барвѣньского:**

1. СКОШЕННЫ ЦВѢТЬ (вышмокъ зъ Галицкйхъ образковъ), цѣна 1 зр.
2. БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ, образокъ зъ Галицкого житя, цѣна 80 кр.
3. ОТЧИТЬ ВЪ 100-ЛѢТНЙ РОКОВИНЫ ЦѢСАРЯ ИОСИФА П. 17 (29) падолиста 1880, цѣна 25 кр.
4. БЕСѢДА ВЫГОЛОШЕНА НА НАРОДНОМЪ ВЪЧУ РУСИНОВЪ 18 (30) падолиста 1880 о экономичныхъ сиравахъ, цѣна 15 кр.

Доходъ зъ першого твору призначе Родина покойника на памятникъ нагробный, зъ дальшихъ же трѣхъ працъ на стипендию им. Володимира Барвѣньского. (17—?)

Ново-открыта
КАПЕЛЮХОВЪ
ФЛЮРИЯНА ЗАЙДЕРА
Львовъ, Рынокъ ч. 40.
поручае свои выробы вь найновѣйшихъ гарантїю за тревалбсть, по найумѣренѣйшнхъ цѣнахъ. Принимаетъ такожъ старй капелюхи до отновленя дае паймоднѣйшй фасоны.
Замовленя зь провинци залогодуе зворотною тою за надбслакою мѣрою объема головы.

БОЧѠВКИ ВИ
торговля ГЕГЕЛЯЙСКО-ТОКЯЙСКИХЪ
К. Ф. ПОПОВИ
927 (27—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1 бочѠвка	Гегеляйского столового
1 "	Гегеляйского столового худшоя якости 2 зр. 30 кр.
1 "	Гелед. стол. ароматичного
1 "	Самородного вытравного
1 "	Ермелеки-Бакаторъ стол.

Повыше наведенй цѣны розувати съ бочѠвкою окованю желѣзными обручаченымъ портомъ почтовымъ, тажъ оклонный отбиратель жадныхъ болѣе не поносить. вина особливо продуцентбъ здоровй доброй и лучшй Вершецъ, и пророкавай замовленя.

1039 8 12

Perlmoos Portland
utrzymuje na składowie litylko **ARNOLD WERNER** we Lwowie

ПОХОДЪ СОБЕСКОГО
подѣ Вѣднь р. 1683.
Написавъ Стефанъ Качала.
Цѣна 20 кр.
Дѣстати можна въ администраци Дѣла.

„СТАТУТЪ ЧИТАЛЬНЪ“
вразѣ зь
поданьемъ до ц. к. Намѣстництва
выдало товариство „Просвѣта“ и продае по слѣдуючихъ цѣнахъ: 5 примѣрникбвъ Статутовъ и 1 примѣрн. подана до ц. к. Намѣстництва (безъ пересылки почт.) 20 кр.
Товариство „Просвѣта“
ул. Скарбѣвска ч. 2.

240 HEFTE ODER 16 BÄNDE.
NEUE (13.) UMGEARBEITETE ILLUSTRIRTE AUFLAGE.
Brockhaus' Conversations-Lexikon.
Mit Abbildungen und Karten.
Preis à Heft 30 kr.
LEIPZIG VERLAG VON BROCKHAUS

КОБЗАРЬ
ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
Книжочка I.
Выбѣръ найкраснйхъ поезй Шевченковйхъ для молодежи руской (сторблѣ 96) съ портретомъ поэта и вѣстунымъ словомъ.
Одинъ примѣрникъ зброшурованый коштуе 30 кр. (съ почт. пересылкою 35 кр.) — оправленый въ полотно 40 кр. (съ почт. перес. 45 кр.)
Кто куше наразъ 9 прим. за готовку дѣстае 1 даромъ. Замовляти можна черезъ редакци „Дѣла“, „Зорѣ“, „Батькобщины“ и „Нового Зеркала“.
(31—?)

Магазинъ товарѠвъ блаватныхъ и полотенъ
СТАХЕВИЧА И АБРЫСОВСКОГО
(В. ТОВАРИЩИЦКОГО НАСЛѣДНИКѠВЪ)
1037-(8-15) у Львовѣ, Рынокъ ч. 32
получинтъ вже и поручае
на сезонъ весняный матерйи вовнянй и льновй въ всякихъ возможныхъ выробахъ по цѣнѣ якъ найпрїступнѣйшой.
Пробы высылаемо на жадање franco.

Складъ фабричный красокъ, лякерѠвъ, помастѠвъ, дуктовъ хемичныхъ заразомъ и торговля матерйи
ГИБНЕРА И ГАНКЪ
1030 (27—?) во Львовѣ, Рынокъ поручае

20 процентъ за машину до шитя.
72 пейсатыхъ агентѠвъ звивася черезъ цѣлый рокъ по краю и предлагаетъ нашбй легковѣрной публицѣ машины до шитя на рату, блягуе при тѣмъ своимъ жаргономъ, що то машини оригинальнй американскй и шо тѣ машини получили па выставѣ амстердамскѣй дипломъ почетный и т. д.
Все то фальшь и бляга!
Але дячего тѣ агенты такъ неутомимо уганяють по краю и такъ блягутъ? — бо дѣстають за то 20 процентъ отъ той квоты, котру подписано имъ на реверсѣ за машину.
Прошу почислити кѠлько проценту платитъ нашъ бѣдный край лишь самымъ агентамъ машиннымъ.
Рахунокъ простый. Бѣтъ ихъ 7, каждый агентъ спродаетъ рѣчно черезъ свою блягу шо найменше 50 машинъ, а пересѣчя квота спроданой машинъ 60 зр., а зъ той квоты получае агенты 20 процентъ.
Памятай поважанный читателю, шо лишь та фирма може платити агентамъ 20 проц., котра дае дуже лихй машины за грубй грошѣ.
Такъ само дѣстае зь образами, годниниками и тысячями другихъ рѣчей.
Шобы разъ зрѣбити конецъ такому страшному вымокуваню нашой публики, постановимъ я отъ нового року держати на складѣ 3 роды машинъ до шитя Зингера, т. е. зъ трѣхъ рѣжныхъ фабрикъ по цѣнахъ найпрїступнѣйшихъ.
Машины Зингера рѣжнй съ найнов. полѣпшенями по 68, 55 и 45 зр.
Машины Зингера ручнй по 48 и 38 зр.
Раты тыждневй 1 зр., мѣсячнй 3 зр., кварталнй 12 зр., готовкою же о 10% дешевше.
ГВАРАНТИЯ 5 ЛѢТЬ.
Въ виду новыхъ уставовъ промышленов, шо лѣтъ разъ зрѣбила въ житѣ, всяка зѠ стороны агентѠвъ общювана гарантїя и направа устае.
Иосифъ Иваницкй механикъ и влзатель торговлѣ машинъ. Львовѣ, готель Жоржа.
Принятй въ замѣну машины уживанй, отпродую по той самѣй цѣнѣ по якѠй я прїимнл, т. е. ручнй отъ 3 до 12 зр., рѣжнй отъ 5 до 15 зр.
1010—7 ?

„МЕРТВЪ ДУШЪ“
гумористична побѣтъ Миколая Гоголи оь портретомъ автора и „Словомъ отъ Выдавицтва“ (278 сторѣвъ великой 8 кн.)
Цѣна 1 зр. 80 кр.; съ пересылкою почтовою 2 зр.
Дѣстати можна въ администраци „Дѣла“ и въ книгари Стариоингйской.

К. Диккенса
НоворѠчнй Дзвонъ
Цѣна 60 кр. съ пер. 65 кр.
Дѣстати можна въ администраци „Дѣла“ або въ книгари Стариоингйской.

Краски ольнйи
зовсѣмъ готовй до ужитку, до мальована дверей, бѠновъ, помостѠвъ, дахѠвъ, домѠвъ, огородныхъ знарѠдѠвъ и господарскйхъ, знарѠдѠвъ рѠзличныхъ и т. д.

КРАСКИ
ольнѠ-лякерѠвой и бурштиново-лякерѠвой масу до запускана помостѠвъ власеного выробу, найлѣпшого рода лякеръ до помостѠвъ, лякеръ до шкѠльныхъ таблицъ найдѠбрѣйшйхъ лякеры повозѠй правдивй англйской зь фабрикъ Wilkinson, Heywood и Clark въ Лондонѣ, всякого рода лякеры до работъ внутрѠшнихъ, вкльныхъ, деревя, эселяза и шкѠрѠ.

Краски сухй всякй роды:
англизовй, до крашеня лѣспъ матерйи, друкарскй, бронзы (золотый порошокъ), золото въ аркушахъ, рѠстнй въ плынѣ, для переплетникѠвъ, тушовй акварелѠвъ въ гуаичкахъ и лѣсочкахъ, акварелѠвъ вохкй въ трубочкахъ и мушляхъ, до мальована порцеланъ, ольнйи въ трубочкахъ до работъ артистичныхъ.

Средства до ретушованя, ольнйи и веривкомъ до работъ артистичныхъ, пеназѣ, маллярокй полотно, пазеты сталюги и всякй приборъ до мальованя и рисованя.

Артикулы для фѠльварковъ:
Смаровило до желѣзныхъ осѠй, олива до машинъ, теръ газовой, цементъ и гипсъ, китъ, асфальтъ, антимеруалонъ, карболовый квасъ и другй средства дезинфекций.

Приряды пивничѠвѣ
Шпунты и чѠпы до бѠнокъ, корки до бутильокъ, капелѠ до бутильокъ, маса до лякованя бутильокъ, машини до коркованя бутильокъ, тирбушовы, машини до мытя еляшокъ, пшпы до бѠнокъ.

Артикулы гумѠвѣ
книжки гумѠвой до газу и вѠ воды, вина, пива, квасу, пшпы и пр.

простирала гумѠвѣ
Пасы до машинъ и молотильшйшихъ шкѠрѠ беларцннхъ швырнй.

Гурты до машинъ, вуажъ Рурй циневй и оловнй. ШрѠтъ, лѠтки и кулѠ.
Порошокъ на комахъ и парѠвъ на комахъ, камфора и парѠвъ. Артикулы туалетѠвой, мыла въ Extraits d'odeur, Eau de Cologne и помады.

ЛѠкъ до печатаня.
Чорнило до писани, до черновѠ, сивѠ, черне, до машинъ и автографично.

Краски до печатокъ, гуа и рѠстнй.

Китъ до скла и порцеланъ.

Смаровило непромаланъ шкѠру.

Смаровило на колеса бѠмъ ужитку.

ТовѠ до оружѠй.
Лякеръ до чѠбитѠ черной и мѣлячйшой.

Чорнило до шкѠрѠ.
Аретура до консервованя мяса. Цѣнники спеціалнй на жадање и franco.

При замовленяхъ зь тою просятю е прїимнлѠе мы, котра выстарчала-бъ зь чьѠ тамъ и назадъ коштовъ по вь случай неѠгобрая пославъ. Отъ осени року 1884 вь снѠмѣ домъ Рынокъ ч. 32.

Выдаеъ и редакторъ: Иванъ БелѠй.